

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΙΚΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΤΛΟΣ : ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. Συλλογή φωτογραφιών
1867-1868

ΤΟΜΟΣ :

ΤΕΥΧΟΣ : 73-96

ΕΤΟΣ : 1867-1868

ΕΚΔΟΤΗΣ : Α. ΛΙΔΗΣ

ΤΟΠΟΣ : Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ : ΕΛΙΑ

ΗΜ/ΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡ. Αρχείο 1988

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 73.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1867.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πρόγραμ. κ. — ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. — Ἡ Βοηθή. — Ο Οὐρανός καὶ ἡ Γῆ. — Ο ἀφρός τῶν κυμάτων. — Πείσεις. — Τὸ φρούριον τοῦ Καρρίου. — Εἰδοποιήσεις.

Πρόγραμμα τοῦ τρίτου ἔτους.

Οἱ κύριοι Συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ τούτου δὲν περιμένουσι βεβαίως τὴν λογοδοσίαν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ λήξαντος ἔτους ἵνα σχηματίσωσι γνώμην περὶ τῆς πορείας ἣν ἠκολούθησεν ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ ἂν ἐξεπλήρῳσεν εὐλαβῶς τὰς ὑποσχέσεις τῆς· τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον ἴσως εἶναι περιττὴ ἡ λογοδοσία αὕτη ὅσα λογοδοσία ἐν Ἑλλάδι κατήντησε νὰ δηλοῖ τὴν ἀπολογίαν. Ἐπειδὴ ὅμως εἰθισταὶ τοῦτο, θέλομεν ἀνατρέξει μέχρι τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ ἐν συντόμῳ εἰπεῖ ὀλίγα τινὰ πρὸς ἠθικὴν ἡμῶν εὐχαρίστησιν.

ΤΕΡΨΙΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑ

Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἀπὸ τῆς γενέσεώς της.

Ἐπὶ τοῦ ἐμβλήματος τούτου ἀπέβλεψε πάντοτε κατὰ τὸν διατῆ μέχρι σήμερον βίον αὐτῆς καὶ προέβη βελτιουμένη καθ' ἐκάστην.

Ἐρρίφθη ὁμολογουμένως ἄγνωστος καὶ ἄνευ προστασίας εἰς τὴν ζωὴν, μόνον ὀδοπόριον φέρουσα τὸ ὄνομά της ἐπὶ τοῦ τραχήλου — ὡς τόσα ἄλλα ἐμψυχα δημιουργήματα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ — καὶ φυσικὴν τινα ἰλαρότητα δι' ἧς παρήλθε τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν ἀφελῶς πρὸς πάντας μειδιῶσα. Ἀλλ' εἶχε, φαίνεται, ἀριστοκρατικὴν τὴν φύσιν ἢ δολῶπις — σύνθηδες ἄλλως εἰς τὰ ὁμοιογενῆ της — καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῇ πρῶτως πόθοι καὶ ἐλπίδες ἀπώτεροι τὰς ὁποίας ἐκράτυεν ἡ καλοκαγαθία τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους νέον σχέδιον διεγράφη ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἡ δὲ Ἀθηναϊκὴ τῶν νέων λογίων ἐπιπολὴ ἐτίμησε τὰς στήλας της μετὰ προθυμίας σπανίας.

Τὴν αὐτὴν δὲ καὶ διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος βαίνοντες προοδευτικὴν ὁδὸν, ἐξητησάμεθα τὴν ἀρωγὴν καὶ ἄλλων λογίων γνωστῶν ἐν τῷ φιλοκάλῳ τῶν γραμμάτων κόσμῳ ἐπὶ ἀνθηρογραφίᾳ συνάμα καὶ πείρα εἰς τὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου.

Μεταξὺ τῶν τροποποιήσεων ἡ κυριώ-

τάτη είναι η καταβίβασις τῆς τιμῆς ἀπὸ δράχμων 12 εἰς 10 διὰ τὸ ἐσωτερικόν, μενούσης ὁμως ἀμεταβλήτου διὰ τὸ ἐξωτερικόν ἕνεκα τῶν ὑπερβολικῶν ταχυδρομικῶν. Καί εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι σμικρύνεται κατὰ τι τὸ παράρτημα, ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἤδη ἐκδιδομένου θὰ λάβῃ τὸ μέλλον ἐκδοθῆναι σχῆμα οικονομικώτατον καὶ μᾶλλον εὐφώρητον τοῦ ἤδη δυσχρήστου. Ποῖον δὲ θὰ ἦναι τὸ μέλλον παράρτημα, ἃς μᾶς συγχωρήσωσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ μὴ τὸ προείπωμεν βέβαιον περὶ τῆς ἐνδελεχοῦς ἡμῶν μερίμνης εἰς τὸ νὰ τοὺς εὐχαριστῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης.

Ἄλλαι τροπολογίαι ἢ μᾶλλον βελτιώσεις ἐπενεχθήσανται αἱ ἐξῆς ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμῆσεως τοῦ περιοδικοῦ.

Α') Ἐκαστον φυλλάδιον θὰ περιέχῃ, ἐκτὸς διηγήματος, βιογραφίαν τινὰ ἀνδρὸς ἐκ τῶν πολιτικῶν, ἢ στρατιωτικῶν, ἢ ἐπὶ μεγάλας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις θαυμαζομένων, ἱστορικόν τι περίεργον ἐκ τῶν δραματικωτέρων, πρωτότυπὸν τινὰ φιλολογικὴν διατριβὴν γνωστοῦ καὶ δοκίμου καλάμου, καί, τέλος, περιηγήσεις εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ ἀνακαλύψεις.

Β) Πᾶν φυλλάδιον θὰ περιέχῃ μίαν ποιήσιν τῶν γνωστῶν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἰδιαιτέρως δὲ οἰκειῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης καταστάντων εὐδοκιμωτέρων ἡμῶν συγχρόνων ποιητῶν.

Γ') Ὑποβαλλόμενοι καὶ εἰς ἄλλην οὐ μικρὰν θυσίαν θέλομεν συνοδεῦει ἐνίοτε τὸ φυλλάδιόν μας μὲ εἰκόνα ἐξεργασμένην ὑπὸ καλλιτέχνου γνωστοῦ.

Δ) Λόγιος δέ τις οὐδόλως μέχρι σήμερον λαβῶν μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀλλ' ἄλλα φύλλα σπουδαιότερα κοσμήσας, ὑπεσχέθη ἡμῖν τὴν συναρωγὴν του καὶ ἀνέλαβε τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ νὰ γράφῃ μόνος αὐτὸς μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ χάριτος τὴν δεκαπενθημερίδα, ἢ ἐπιθεώρησιν πολιτικὴν, φιλολογικὴν καὶ ἀνεκδοτικὴν.

Τοιοῦτον τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον διέγραψεν ἑαυτῇ ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαρεγκλίτως θὰ ἀκολουθήσῃ. Οἱ ΚΚ. Συνδρομηταὶ τῆς οὐδὲν ἔχουσι παράπονον ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσε μέχρι τοῦδε κατὰ γράμμα τὰς ὑποσχέσεις τῆς καὶ

ὅτι μάλιστα τὰς ὑπερέβη. Εὐτυχῆς ἤθελε λογισθῆ ἂν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς οὐδὲν λογισάμενοι τὰς θυσίας καὶ τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα συνεπάγεται ἡ ἐκδοσις τοιούτου φύλλου κατεδέχθησαν νὰ μᾶς ἀδικήσωσι καὶ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εὐτελεῖ συνδρομὴν των. Τοὺς τοιούτους δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν ἀνενοχλήτους, ἔστωσαν βέβαιοι, καὶ θὰ μετανοήσωσι διὰ τὴν δυστροπίαν των, ἀλλὰ θὰ ἦναι ἀργά.

Διὰ νὰ μὴ ἐπαναληθῇ δὲ καὶ εἰς τὸ τρίτον ἔτος κακὴ τις συνεννόησις καὶ δυσἀρέσκεια μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ΚΚ. Συνδρομητῶν, εἰδοποιούμεν, καὶ ἡ εἰδοποιήσις μας αὕτη εἶναι ἀμετάκλητος, ὅτι ἐκείνους μόνον θὰ θεωρήσωμεν Συνδρομητὰς μας ὅσοι μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ πρώτου φυλλαδίου προπληρώσωσι τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των, καθότι τοιοῦτος ὅρος εἶναι διατετυπωμένος καὶ εἰς τὸ ἐξώφυλλον καὶ αὐτὸν ἀκολουθοῦσιν ἅπαντα τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰ ἡμέδαπα φύλλα. Πικρὰ διετῆς πείρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὅτι τὸ ἐναντίον εἶναι καταστροφή.

Ταῦτα τὰ ὀλίγα ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ εἴπωμεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀρχομένου ἔτους. Ἡ πιστὴ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποσχέσεων τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης κατὰ τὰ δύο παρελθόντα ἔτη ἐγγυᾶται καὶ τὴν εἰς τὸ μέλλον ἀπαρασάλευτον αὐτῶν τήρησιν. Εἰς τὴν τήρησιν τούτων ὀφείλεται ἡ γενικὴ συμπάθεια καὶ ἡ πρόθυμος ὑποδοχὴ τοῦ κοινοῦ.

Περαίνοντες εὐχαριστοῦμεν πάντας ὅσοι ὑπεστήριξαν τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν, ἀναλογιζόμενοι τὰς νέας ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας χάριν αὐτῶν ἀνελάβομεν, νὰ μὴ φέρωσι κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκυτῶν καὶ ἕνεκα τούτου παρεμποδισθῇ ἡ τακτικὴ καὶ προοδευτικὴ πορεία τοῦ φύλλου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1867.

Α. Γ. ΣΚΑΛΙΑΔΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.

Ὁ ὀκτώβριος εἶναι ὁ δέκατος μὴν τῶν νεωτέρων καλενδαρίων καὶ ὁ ὄγδος εἰς

τὸ τοῦ Ῥωμύλου τοῦ ὁποίου τὸ ἔτος διηρεῖτο εἰς δέκα μῆνας. Ἀνταποκρίνεται δὲ εἰς τὴν Σκορπίον ἐν τῷ ζωδιακῷ καὶ ἐν Ἑλλάδι εἰς τὴν σύνοδον τῶν βουλῶν. Ἔνομασθη *october* = *octo imbrium* (ὄγδος τῶν βροχῶν) διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀρχοῦνται αἱ μετὰ τὴν ἰσημερίαν καταιγίδες. Ἦως εἰκονίζουσιν αὐτὸν δὲν ἐνθυμούμεθα πλέον, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ παραπέμψωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι ἡμερολόγια, διότι αἱ ἐν αὐτοῖς εἰκόνες ὁμοιάζουσι μᾶλλον τὰ τερατόμορφα ἱερογλυφικὰ σημεῖα ἢ τὰς ἀνθρωπίνας μορφάς.

Ὁ ὀκτώβριος παρέχει εἰς τοὺς νέους συζύγους τὸ ψύχος καὶ τὴν ἐστίαν· εἰς τοὺς συζύγους ἐκείνους εἰς οὓς πρὸ πολλοῦ παρήλθεν ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος τὴν φροντίδα τῆς ἀγορᾶς νέων καλυμμάτων διὰ τοὺς ὤμους τῆς φιλάτης αὐτῶν ἥτις πλέκει νέον κάλυμμα νυκτικὸν διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου καὶ θερμὰ κάλτια διὰ τοὺς πόδας του· εἰς τοὺς ὑπνηλοὺς δύο ὠρῶν ὕπνον περισσώτερον· εἰς τοὺς ἐραστὰς τὴν ἑναρξίν τῶν χορῶν· εἰς τοὺς βουλευτὰς τὴν ἐπιχορήγησιν, καὶ ἐπομένως εἰς τοὺς ὑπουργοὺς τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων· εἰς τὴν δευθύνουσιν τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τὴν ἑναρξίν τῶν συνδρομῶν τοῦ τρίτου ἔτους, καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς τὰ φθινοπωρινὰ αὐτοῦ φύλλα.

Ὁ ὀκτώβριος εἶναι ἡ ἐν τῇ φύσει εἰκὼν τοῦ θανάτου ὅπως ὁ μάϊος τῆς ζωῆς· διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐώρταζον τὴν μνήμην τῶν ἀποθανόντων φίλων καὶ συγγενῶν. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀδιαφοροῦμεν τι λέγουσιν οἱ ποιηταὶ ἐκεῖνοι οἵτινες λατρεύουσι τὰ μαραμμένα φύλλα καὶ τὴν φθίσιν τῆς φύσεως, ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὸ ἔαρ καὶ τὴν ζωὴν. Ἐὰν τὸ πίπτον φύλλον εἶναι εἰκὼν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὁ μόλις ἠνεωγμένος κάλυξ εἶναι σύμβολον τῆς ἀκμῆς· θὰ κορεσθῶμεν θαυμάζοντες ἐν τῇ αἰωνιότητι τὸν θάνατον, ἀλλὰ μόλις δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν τοῦ διαβαίνοντος ἔαρος τῆς ζωῆς.

Οἱ Αἰγύπτιοι οἱ ἀντὶ λέξεων μεταχειριζόμενοι εἰκόνας ὅπως παραστήσωσι τοὺς δύο τούτους ἀντιθέτους μῆνας, εἰκονίζον τὸν μὲν μάϊον διὰ παιδοῦ παιδὸς ἐστεμμένου μὲ ἀνθη καὶ κρατοῦντος στεφάνου, τὸν δὲ ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸν

ὀκτώβριον μῆνα δι' ἀνδρὸς κρατοῦντος ξηρὸν κλάδον. Τὸ σύμβολον τοῦτο ἠθέλαμεν προτιμήσει καὶ ἡμεῖς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δώσωμεν τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ἀλλὰ γνωρίζοντες, ὅτι ἡ φαντασία πλάττει τὰ πράγματα ὠραιότερα παρ' ὅτι πραγματικῶς εἶναι, δὲν στεροῦμεν αὐτοὺς τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ τὸν φαντασθῶσι λαμπρότερον.

Η ΒΟΗΜΗ.

Ἐπεισίδιον τοῦ βίου Ἀγγλου ἀξιωματικοῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε φυλ. 72).

Ἡ δυστυχὴς νεκρὰ ἐτάφη, ἀλλ' ὁ δολοφόνος τῆς ἔμεινεν ἀτιμώρητος. Οὐδεὶς ἦτο μάρτυς τοῦ ἐγκλήματός του. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ εὕρομεν τὴν μητέρα μας ἐκτάδην, κυλιομένην εἰς τὸ αἷμά της. Ἠδυνάμην νὰ ἐπαναλάβω ὅσα μὲ εἶπε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς· ἀλλ' ὁ οὐγγρικὸς νόμος δὲν ἐπιτρέπει τῇ θυγατρὶ νὰ καταθέσῃ κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Ἄλλως ὀλίγον ἐφροντίζον οἱ δικασταὶ περὶ τῆς τύχης ἀθλίης βοημῆς. Ὁ τοποτηρητὴς μὲ διέταξε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ οἶκημα τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἐκπληρῶ πρὸς αὐτὸν τὰ καθήκοντα τῆς θυγατρὸς. Καθήκοντα θυγατρὸς πρὸς αὐτὸν, μέγιστε Θεέ!

Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω μὲ ποῖον τόνον φρίκης ἢ φραντσέτα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ἐκεῖνας. Βλέπων τις αὐτὴν, οὐκ ἔλεγεν ὅτι ἔβλεπε τὸ πτώμα τῆς μητρός της. — Ἰπήκουσα, ἐπανελάβε, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην διαμονήν, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πλέον φωνὴ διὰ νὰ μὲ παρηγορή, γεῖρ διὰ νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ... μόνον οἱ δύο μικροὶ ἀδελφοί μου καθήμενοι ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς στάκτης τῆς ἐστίας, καὶ πλησίον αὐτῶν τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος... Ω! δυστυχὴς μητὲρ μου!

Ἡ νεάνις, ὀμιλοῦσα οὕτω, κατελήφθη ὑπὸ συγκινήσεως· τὰ δάκρυά της ἔρρευσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ ἡ φωνὴ της ἐπνίγη ὑπὸ τῶν θρήνων της.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, τὴν ἠρώτησα ἐὰν ὁ πατὴρ της τὴν ἐκακομεταχειρίσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Όχι, όχι, απεκρίθη, δὲν ἐτόλμη-
σεν ἤξευρεν ὅτι οἱ ἄρχοντες τὸν ἐπετή-
ρουν, καὶ δὲν ἠγνόει ὅτι οἱ γείτονές μας
ταχῶς θὰ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀποτίσῃ τὴν
σκληρὰν πράξιν του. Ἄλλως, διὰ νὰ ἐπαρ-
κῆσθαι εἰς τὴν διατήρησίν του καὶ νὰ πλη-
ρώσῃ τὸ οἰνόπνευμά του, εἶχε τὴν ἀνάγκη
μου. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς τὸ
σπήλαιον, μὲ ὠμίλησε μὲ γλυκύτητα, ἀ-
πέδωκεν εἰς τὴν πλάνην τῆς μέθης τὸ ἐγ-
κλημα τὸ ὁποῖον ἐπραξεν. Ἐπειτα προσ-
έθηκεν ὅτι ἐὰν ἤθελα νὰ ἐξακολουθήσω
ἐπὶ ἐν ἔτος τὸ ἐπάγγελμα τῆς χορευτρίας,
θὰ ἐτοποθέτει τοὺς ἀδελφούς μου εἰς τὸ
σχολεῖον καὶ θὰ μὲ ἐδίδεν ὡς προῖκα τὸ
ἥμισυ τῶν κερδῶν τὰ ὅποια θὰ ἐκάμνομεν.

— Καὶ ὁ Φριδζίν ἐπεδοκίμασε τὸ σχέ-
διον τοῦτο;

— Οἴμοι! Ἐκλαμπρότατε, τὴν ἐπιού-
σαν τοῦ θανάτου τῆς μητρός μου, ὁ Φριδ-
ζίν ἐστάλη εἰς Βιέννην μὲ ἀποστολὴν πραγ-
ματειῶν. Ὁ διευθυντής του τὸν ἐξέλεξε
μεταξὺ ὄλων τῶν ἐργατῶν του διὰ νὰ
ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν ταύτην, καὶ
τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀναχωρήσῃ τόσον ταχέ-
ως ὥστε ὁ πτωχὸς νέος δὲν ἠδυνήθη οὔτε
νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἦτο
πλοσίον μας, τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Ἦμην
ἀνῆλιξ, ὁ πατήρ μου μὲ εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐ-
ξουσίαν του, καὶ δὲν θὰ συγκατετίθετο
νὰ μὲ ἀποχωρισθῇ διὰ νὰ μὲ νυμφεύσῃ
μὲ πτωχὸν ἐργάτην, ἐνῶ τὸ θέατρον τοῦ
Λεοπολδστάδ τῷ προσέφερε ποσότητα
ἀργυρίου σημαντικωτάτην ἐὰν ἐμφανίζο-
μην εἰς αὐτό. Δὲν ἔχετε ἰδέαν, Ἐκλαμπρό-
τατε, ποίους κύκλους γυμναστικούς καὶ
ποίας στροφὰς δύναμαι νὰ κάμω ὅταν δὲν
εἶμαι κουρασμένη, ὅταν δὲν εἶμαι μου-
σκευμένη εἰς τὸν ἰδρώτα ὡς τὴν τελευ-
ταίαν νύκτα ἐπὶ τῆς Πλατείας. Μὲ φαί-
νεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ δύναμις ἀό-
ρατος, πνεῦμα παραφέρον με εἰς τοὺς ἀ-
έρας, καὶ τότε δὲν ὑπάρχει θεατῆς μὴ
χειροκροτῶν.

— Ἀλλ' ἐὰν τοσοῦτον ἐπιτυγχάνετε,
πόθεν λοιπὸν ἡ τόση πενία διὰ τὴν ὁποίαν
παραπονεῖσθε;

— Προέρχεται διότι τὰ χρήματα τὰ
ὅποια ἐκέρδιζα τὴν ἡμέραν ἐδαπανῶντο
τὴν νύκτα εἰς καπηλείον. Δὲν ὑπάρχει
καπηλείον εἰς Βενετίαν, εἰς Τεργέστην
ἔπου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μὴ διενυκτέ-

ρευσε κραιπαλῶν, ἐνῶ ἐγὼ ὑπέφερα ἀπὸ
τὴν πείναν. Χθὲς μὲ εἶδατε ἐπανιστα-
μένην κατὰ τῆς θελήσεώς του ἡ ὑπομονή
μου καὶ ἡ ἐγκαρτέρησίς μου εἶχον ἐξαν-
τληθῆ.

— Τὸ ἐννοῶ· τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν
δύναται πλέον νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐφ' ὑμῶν.
Ἀλλὰ πῶς ἐλπίζετε, πτωχὸν μου παιδίον,
νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Βενετίαν χωρὶς νὰ τὸ
μάθη;

— Πῶς ἐδραπέτευσα τὴν παρελθού-
σαν νύκτα ἀπὸ τὸ φυλακεῖον; πῶς εἰσε-
χώρησα εἰς τὸ δωμάτιόν σας χωρὶς νὰ
ἐξυπνίσω κανένα; Ἡ φύσις, ἥτις μὲ ἐδώ-
ρησεν εὐκινῆσαν, θὰ μὲ δώσῃ καὶ τὰ μέ-
σα τῆς ὑπερασπίσεως. Σεῖς οἱ εὐγενεῖς,
τοὺς ὁποίους ἐκνευρίζει ἡ τρυφηλότης,
δὲν ἐννοεῖτε πόση ῥώμη ὑπάρχει εἰς τοὺς
μυῶνας καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων
τῆς φυλῆς μας· δὲν ἠξεύρετε πόσα εἶμαι
ικανὴ νὰ πράξω.

— Εἰσθε ἐκπληκτικὸν φαινόμενον θάρ-
ρους καὶ ἠθικῆς δυνάμεως· ἀλλὰ τόσον
νέα καὶ χωρὶς προστάτην!

— Ἐπιδειξιότης καὶ ἀπόφασις, ἀπε-
κρίθη ἡ Φραντσέτα μετὰ πικροῦ μειδιά-
ματος, τίποτε δὲν κατορθώνει τις παρα-
πονούμενος. Ὑπὸ τὴν βενετικὴν ἐνδυμα-
σίαν μου, τίς θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν πτωχὴν
χορευτρίαν; ὑμεῖς ὁ ἴδιος δὲν μὲ ἀνεγνω-
ρίσατε ὅταν μὲ εἶδετε καθημένην πλοσίον
τῆς κλίνης σας. Ἐξεδύθη μετὰ χαρᾶς τὴν
ἐνδυμασίαν ἥτις μοι ἦτο μισητὴ οὔτε
κἂν ἐζήτησα νὰ τὴν πωλήσω, ἀλλὰ τὴν
ἔρριψα εἰς τὴν διώρυγα. Οὐδέποτε θὰ λη-
σμονήσω τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν τὴν ὁ-
ποίαν ἠθάνθη ὅταν ὁ πατήρ μου ἐξέβά-
λε τὸ χορευτικὸν κολόβιον καὶ τὴν ἐκ
μουσελίνης ἀναξυρίδα ἀπὸ τὸ κιβώτιον
δου τοῦ εἶχε κεκλεισμένα ἡ μήτηρ μου·
ὅταν μοι τὰ προσέφερον, ἐνόμισα ὅτι ἦ-
σαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα.

— Καὶ πότε σκοπεύετε νὰ φθάσετε εἰς
Βρενίγγ;

— Ὅταν θέλῃ ὁ Θεός· ἄφησε τὴν μη-
τέρα μου νὰ ἀποθάνῃ ὀῦμα τῆς ἀθωότη-
τός της· ὁ οὐρανὸς δὲν εἰσακούει πάντοτε
τὰς παρακλήσεις μας. Ἐν τούτοις νομίζω
ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀγρυπνεῖ ἀνωθεν ἐπ' ἐ-
μοῦ καὶ θὰ μὲ προστατεύσῃ.

— Καὶ ὅταν φθάσετε εἰς τὸ τέρμα τοῦ
ταξιδίου σας, θὰ νυμφευθῆτε τὸν Φριδζίν;

— Ναι, ἐὰν θέλῃ νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ
εἰς ἄλλην χώραν, διότι θὰ διετρέχομεν
μέγαν κίνδυνον περιμένοντες εἰς τὸ χω-
ρίον μας τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός μου.
Ὁ Φριδζίν θὰ πράξῃ πλειότερα, θὰ συμ-
παραλάβῃ ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τὸν ἀδελφόν μου,
τὸν ὁποῖον δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω εἰς
τὴν σκληρότητα τοῦ κακούργου τούτου.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπαρ-
κῆτε εἰς τὰς ἀνάγκας σας;

— Ἐγὼ τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν Θεῖαν
Πρόνοιαν. Ἄλλως, πᾶν θάρρος εἶναι ὀλιγώ-
τερον ὅταν πολλοὶ ἄνθρωποι ἐνωθῶσι διὰ
νὰ τὸ φέρωσι.

— Συγχωρήσατέ με, Φραντσέτα, νὰ
σᾶς βοηθήσω εἰς τὸ σχέδιόν σας. Σᾶς ὀ-
φείλω τούλάχιστον ἀποζημιώσιν διὰ τὴν
εἰς τὴν διώρυγα Reggio εὐθυσίαν.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ
διέλθω τὴν διώρυγα κολυμβῶσα; δὲν ἐ-
σκέφθητε ὅτι ὁ κλητὴρ ἠδύνατο νὰ λάβῃ
τὴν αὐτὴν ὡς ὑμεῖς συμπάθειαν. Ἀλλὰ
δὲν εἰσθε ὁ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ φιλάν-
θρωπος.

Καὶ ἡ ζωηρὰ βοήθη, προσέφερε τὰς
λέξεις ταύτας, ἔσφιγγε τὰς χεῖράς της ὑπὸ
τὸν πέπλον της καὶ ἐγέλα ὡς παιδίον.

Ἐπεθύμουν νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος, καὶ
τῇ ἔδωκα ὅσα εἶχα νομίσματα. Ἐπὶ πᾶσι
τὴν ὑπεχρέωσα νὰ λάβῃ δύο δακτυλίδια
ἔχοντα ἀξίαν· τὰ πάντα δὲ ἐτέθησαν εἰς
μικρὸν ἐκλάντιον τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὴν
ζώνην της.

— Ἐκλαμπρότατε, μὲ εἶπε, δέχομαι
τὰ δῶρά σας χωρὶς νὰ διστάσω, διότι
ἐλέπω ὅτι εἰσθε πλούσιος, καὶ ὅτι εἰσθε
γενναϊόδωρος. Ἰπίπτετε ἐπ' ἐμοῦ τὰ δῶρα
τοῦ πλοῦτος σας, καὶ δὲν πίπτουσιν ἐπὶ
γῆς ἀγόνου· θὰ σᾶς εὐλογῶ καθ' ὅλην
τὴν μακρὰν καὶ ὀλιβερὰν ὁδοπορίαν μου·
θὰ σᾶς εὐλογῶ καὶ ἀφοῦ φθάσω εἰς τὴν
πατρίδα μου· θὰ σᾶς εὐλογῶ λαμβάνουσα
τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου εἰς τὰς ἀγκάλας
μου, καὶ ὀλίβουσα τὸν Φριδζίν ἐπὶ τῆς
καρδίας μου· θὰ σᾶς εὐλογῶ εἰς τὰς προ-
σευχάς μου, ὅταν θὰ γονατίζω ἐπὶ τοῦ
τάφου τῆς μητρός μου. Δὲν ἠξεύρω τὸ
ὄνομά σας, οὔτε τὴν πατρίδα σας· ὁμι-
λεῖτε γλῶσσαν ἥτις δὲν εἶναι οὔτε γερ-
μανικὴ, οὔτε οἰγγρικὴ, οὔτε ἰταλικὴ,
ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι ὡς πρὸς τὴν καρ-
δίαν εἴμεθα συμπατριῶται. Προχθὲς,

ὅταν σᾶς εἶδα ἐπὶ τῆς Πλατείας, ἐνόμισα
ὅτι σᾶς ἔστειλεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ μήτηρ
μου διὰ νὰ μὲ προστατεύσετε. Ἐνόμισα
ὅτι δὲν εἰσθε ξένος δι' ἐμὲ, ὅτι εἶδα καὶ
ἄλλοτε πολλάκις τὴν εὐγενῆ φυσιογνω-
μίαν σας καὶ ἤκουσα συχνάκις τὴν φωνὴν
σας. Πιστεύετε ὅτι ὑπάρχουσιν ἀδελφοὶ
καὶ ἀδελφαὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ἐκτὸς
ἐκείνων οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν αὐτῶν
γονέων; Ὀχι. Μήπως ὑπάρχουσι μεταξὺ
ἡμῶν πλειότεροι δεσμοὶ συμπάθειας ἢ με-
ταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου, ὅστις μὲ
κακομεταχειρίζεται, καὶ θὰ μὲ παρέδιδε
χωρὶς λύπην εἰς τὴν ἀτιμίαν;

— Σᾶς εὐχαριστῶ Φραντσέτα, διότι
εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς ἀδελφόν.
Δυνάμει αὐτοῦ τοῦ τίτλου, ἐπιτρέψατέ
μοι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι πιθανὸν νὰ κάμωσι
δυσαρέστους ὑποθέσεις ἐὰν ἐμάνθανον ὅτι
διήλθετε τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν μου,
καὶ ἐὰν σᾶς ἐβλεπον ἐδῶ αὐριον τὴν πρω-
ταίαν.

— Τί μὲ μέλει τί θὰ εἰποῦν; Πιστεύ-
ετε ὅτι ἐλεεινὸν πλάσμα ὡς ἐγὼ ἀνησυχεῖ
διὰ τὴν γνώμην, ὡς ὑμεῖς, τῶν εὐγενῶν
κυριῶν σας, αἵτινες ὑπάγουσιν εἰς τὸν χο-
ρὸν μὲ τοὺς ἐραστάς των καὶ νομίζουσιν
ὅτι τὸ προσωπεῖόν των τὰς κρύπτει ἀπὸ
τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ; Ὀχι, οἱ ὀρθακμοὶ τῆς
μητρός μου εἶναι προσηλωμένοι ἐπ' ἐμοῦ,
καὶ ἐὰν ἐπέπρωτο νὰ ἀποθάνω τὴν νύκτα
ταύτην, οὐδὲν στίγμα θὰ εἶχα εἰς τὴν
ψυχὴν μου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ νὰ μὴ μὲ
ἰδῶσιν ἐδῶ, μέναιτε ἡσυχος. Κοιμηθῆτε
ἡσυχος, Ἐκλαμπρότατε, εἰσθε κουρασμέ-
νος. Κοιμηθῆτε, θὰ ἀγρυπνήσω πλοσίον
σας· ὅταν ἡ αὐγὴ χαράξῃ, θὰ ἐξυπνήσετε
διὰ νὰ μὲ ἐξαγάγετε πρὶν ἐγερθῶσιν οἱ
ὑπηρεταί σας. Κοιμηθῆτε. Θὰ ψάλω, ἐὰν
θέλετε, διὰ νὰ σᾶς νανουρίσω, ὡς ἔβαλα
πλοσίον τῆς κοιτίδος τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Διὰ νὰ ἀκούσω τὴν μελωδίαν της, ἐ-
προσποιήθη ὅτι ἐνδίδω εἰς τὴν παράκλη-
σιν της· ἔθεσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ
προσκεφαλαίου, καὶ ἡ Φραντσέτα ἤρχισε
νὰ ψιθυρίζῃ μέλος τι τοῦ ὁποίου οἱ θρη-
νώδεις ἤχοι ὠμοιάζον μὲ στεναγμὸν ἀ-
νέμου φθινοπωρινῆς ἑσπέρας. Ἀκούων αὐ-
τὴν, προσεπάθουν νὰ ἐνθυμοῦμαι τὰς λέ-
ξεις καὶ μετέφρασα τὰς ἀκολούθους σρο-
φὰς σκοπεύων νὰ τὰς δεῖξω τὴν ἐπιούσαν
εἰς τὸν Βύρωνα.

Κοιμήσου τώρα ήσυχα, ψυχή χαριτωμένη,
Εγώ θά μείνω άγρυπνος κοντά σου καθημένη,
Είθε καμμία θάσενος νά μή σέ έξυπνίσω,
Καμμία θλίψις τῆς ψυχῆς νά μή σ' άνησυχήσῃ.
Ὁ έρωσ εἴν' εἰδῶ φρουρός, έρωσ οὐχί άπάτη,
Καί σέ ύπερασπίζεται καί σέ διαφυλάττει.
Τό άστρον λάμπει τῆς νυκτός—άσάλευτος γαλήνη,
Καλοί σέ σκέπουν άγγελοί, κοιμήσου έν εἰρήνῃ.

Ἐκείνους όνειρεύου οὐς εἶχες άγαπήσει,
Τάς ώρας όνειρεύου άς εἶχες εύτυχήσει,
Τήν ταπεινήν οἰκίαν τῆς προσφιλοῦς άκτῆς σου,
Ὅπου τούς πόθους όλους έθεσεν ή ψυχή σου.
Συγχώρησον, άν δύνασαι, συγχώρησον γενναίως
Ἰνα συγχωρηθῆς καί σὺ επίσης, άμοιβαίως.
Ὁ έρωσ εἰς τοῦ οὐρανοῦ τās χώρας στεφανούται,
Καί τὸ μαρτύριον αὐτοῦ έκείσε τελειούται.
Ὁ κόσμος έκ τοῦ έρωτος εἶναι εξηρημένες
Εἶναι αὐτός ὁ Πλάστης μας έρωσ ένσαρκωμένος.

Αἴφνης άνοίγω τούς ὀφθαλμούς καί έγεί-
ρομαι επί τῆς κλίνης μου. Ὁ ύπηρέτης
μου εἶναι εκεί φέρων ύδωρ διά τὸν καλ-
λωπισμόν μου. Αἱ άκτίνες ήλίου χειμε-
ρινοῦ λάμπουσιν έν τῷ δωματίῳ μου. Πα-
ρατηρῶ πανταχοῦ καί δέν βλέπω κανέν
έχνος τῆς Φραντσέτας.

— Διατί τήν άφησες νά άναχωρήσῃ
χωρίς νά με έξυπνήσῃς; εἶπον εἰς τὸν ύ-
πηρέτην μου, ὅστις, εἰς τήν έρώτησιν ταύ-
την με παρετήρησεν έκπληκτος καί ένό-
μισεν ὅτι όνειρεύομαι.

— Ἢ νέα κόρη! ή ὅποια έκάθητο εκεί
ὅταν εἰσήλθες, ποῦ εἶναι τώρα;

— Δέν εἶδα κανένα* τὸ δωμάτιόν σας
ήτο κεκλεισμένον ὡς τὸ σύνθητες. Μόνον
παρετήρησα ὅτι τὰ παραπετάσματα ήσαν
παραμερισμένα καί αἱ κιγκλίδες άνοικταί.
Τάς εἶχα κλείσει χθές τὸ έσπέρας κατά
τήν συνθήειάν μου. Ενόμισα ὅτι ή Ἰμε-
τέρα Έκλαμπρότης τās ήνοιξεν. Ἰδού ύδωρ
χλιαρὸν διά νά ξυρισθῆτε.

Παράδοξον! ὅλη λοιπόν εκείνη ή νυ-
κτερινή σκηνή ήτο φαντασμαγορία;

Ἐγείρομαι ταχέως. Έρευνῶ τὸ κιβώ-
τιον ὅθεν ένθυμήθην ὅτι εἰξήγαγον τὰ
δουκάτα* τὰ δουκάτα δέν εὑρίσκονται
πλέον εκεί οὔτε τὰ δακτυλίδια τὰ ὅποια
έδωσα εἰς τήν βοήμην* άλλ' οὐδεμία χεῖρ
ήγγισε κανέν έκ τῶν πολλῶν πολυτελῶν
άντικειμένων τὰ ὅποια ήσαν διεσπαρμένα
επί διαφόρων τραπεζῶν. Ἢ Φραντσέτα έ-
λαβε μόνον ὅσα εἰγὼ τῇ έδωσα.

Δέν αναφέρω τās ὕβρεις τās ὅποιας ά-
πέτεινα έμαυτῷ διότι τοσοῦτον άνοήτως
άπεκουμήθην, οὔτε τās κατάρας τās ὅ-
ποιας εἰξέφερα ένῷ ὁ ύπηρέτης μου με

έκαλλώπιζεν. Ἦμην πεπεισμένος ὅτι δέν
θά επανέβλεπα πλέον τήν μαγικήν νεάνι-
δα, καί επεθύμουν νά εφεύρω μέσον τι άν-
ταποκρίσεως μεταξύ αὐτῆς καί έμοῦ, διά
νά δύναμαι νά τήν βοηθῶ ὅσάκις ελάμ-
βανεν άνάγκην. Ποίαν άνοσιάν επραξα
άποκοιμηθεῖς ένῷ ή νέα κόρη έψαλλε!

Ένεδύθην μελαγχολικῶς διά νά μετα-
βῶ εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Βύρωνος μεθ' οὔ
έμελλον νά προγευματίσω* άλλ' άπεφά-
σισα νά μή τῷ εἶπω τίποτε περί τοῦ νυ-
κτερινοῦ συμβάντος μου, διότι εφοδούμην
τὰ σκώμματα μου.

Μετά τὸ πρόγευμα, κατέβημεν εἰς τήν
γόνδολάν του διά νά περιπλεύσωμεν. Ε-
κείνην τήν ήμέραν, ήτο έκτάκτως φαιδρός,
ένῷ εἰγὼ δέν ήδυνάμην νά νικήσω τήν με-
λαγχολίαν μου. Ἦρεσκόμην βλέπων ὅτι ὁ
άνεμος ήτο οὔριος διά τὰ πλοία τὰ διευ-
θυνόμενα πρὸς τήν Φιοῦμαν καί έλεγον
κατ' έμαυτόν, μετ' εγκαρδίου συμπαθείας
ὅτι ή Φραντσέτα άναμφιβόλως εσώθη.

Ένῷ εἰσηρχόμεθα εἰς τήν μεγάλην διώ-
ρυγα, οἱ κωπηλάται μας έβράδυνον αἴφνης
τήν πορείαν των. Ὁ Βύρων εἶπεν ὅτι εστά-
θησαν άναμφιβόλως έμποδισθέντες ὑπό τι-
νος βαρείας λέμβου πλήρους ξύλων καί
καρπῶν, καί διέταξε τὸν κυβερνήτην νά
προχωρήσῃ.

— Ἄδύνατον! άπεκρίθη οὔτος, ιδέ-
τε πόσαι λέμβοι εἶναι πρὸ ήμῶν. Έσυρον
έκ τοῦ ύδατος μίαν νέαν. Τήν φέρουσιν
εἰς τās βαθμίδας τοῦ άνακτόρου Μορε-
σίγγου. Ὅσοι εἶναι πλησίον τῆς, ψηλαφοῦσι
τās χεῖράς τῆς καί κινουσι τήν κεφαλήν.
Corpo di Diana. Ἐτελειώσε!

— Θα ήναι καμμία χωρική κόρη, εἶπεν
ὁ Βύρων.

Ὁ λεμβούχος με μίαν κίνησιν τῆς άρ-
πάγης έπλησίασε πρὸς τὸ μέγαρον.

— Εἶναι ὡραία ὡς άγγελος! άνέκραξε.

Ἄκούσας αὐτήν τήν εκφώνησιν, άγνωτῶ
διατί εβρίγησα καί έπροχώρησα μετά συγ-
κινήσεως άκατανικήτου εἰς τὸ χεῖλος τῆς
λέμβου. Δύο άνδρες ελάμβανον τὸ σῶμα
τῆς νέας κόρης καί τὸ έθετον έντός λέμ-
βου διά νά τὸ φέρωσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.
Ὁ εἰς τῶν δύο εἶχε παραμερίσει, κραυγή
ὀδυνηρά διέφυγε τὰ χεῖλη μου. Άνεγνώ-
ρισα τήν Φραντσέταν.

Ἠκολουθήσαμεν τήν λέμβον ήτις έ-
φερον αὐτήν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Εκεί

ὅλα τὰ μέσα ετέθησαν εἰς ένέργειαν διά
νά τήν ζωογονήσωσι καί ὅλα ὑπῆρξαν
άνωφελη. Ὁ τράχηλός τῆς έφερεν ἔχνη
βιαίας περισφιγέως, τὸ πρόσωπόν τῆς
ήτο κνταξοσχισμένον. Τὸ βλαάντιον καί
τὸ έγχειρίδιον εἶχον άρπαχῆ. Δέν εἶχε
πέσει έκ τύχης εἰς τὸν διώρυγα, άλλ' εφο-
νεύθη ὡς ή μήτηρ τῆς.

Δυστυχῆς κόρη! δυστυχῆς εύγενῆς βο-
ημή! Διέταξα νά τήν ένταφιάσωσι. Συν-
ώδευσα μετά τοῦ Βύρωνος τήν κηδείαν
τῆς βαθέως τεθλιμμένος, καί έχράξῃ
επί τοῦ έπιτυμβίου λίθου τῆς τήν εἰξῆς
επιγραφὴν τήν ὅποιαν αὐτός ὁ Βύρων με
ὑπηγόρευσεν*

“ Ἢ Φραντσέτα επικαλεῖται τήν αἰω-
νίαν άνάπαυσιν!” (Έκ τοῦ γαλλικοῦ).

ΕΛΕΝΗ Π . . .

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 71).

ΙΑΦΕΘ. Εἶθε ὁ οὐρανός, ὅστις μετ' ὀλί-
γον δέν θά συγχωρῆ πλέον, συγχωρήσῃ
καί σέ! διότι ή ῥοπή εἶναι ισχυρά. . . .

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Επάνελθε πρὸς τούς
άδελφούς σου, αὔθαδες τέκνον τοῦ Νῶε!
δέν σέ γνωρίζομεν.

ΙΑΦΕΘ. Ἰσως έλθῃ ποτὲ καιρὸς καθ'
έν θέλεις με γνωρίσει κάλλιον, καί καθ' ὃν
ή άδελφή σου με επανεῦρει τοιοῦτον, οἷος
πάντοτε ήμην.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τέκνον τοῦ άείποτε πρὸς
τὸν Θεόν εύσεβοῦς πατριάρχου, οἰκιδή-
ποτε καί άν ὦσιν αἱ θλίψεις σου (διότι οἱ
λόγοι σου φαίνονται μεμιγμένοι μετά λύ-
πης καί ὀργῆς) κατά τί, εἶναι δυνατόν,
ὁ Ἄζαζιήλ καί εἰγὼ νά σοῖ προξενώμεν
άδικίαν;

ΙΑΦΕΘ. Ἄδικίαν! τήν μεγίστην τῶν
άδικιῶν* άλλ' ἔχεις δίκαιον, διότι τῆς γυ-
ναικὸς ταύτης καί τοι, ὡς εἰγὼ, έκ χόος
πεπλασμένης, δέν ήμην ὅμως άξιος,
οὔτε ήδυνάμην νά εἶμαι. Ἰγίγινε, Ἄ-
νάχ! τὸν λόγον τοῦτον τὸν εἶπον πολ-
λάκις! ήδη ὅμως τὸ ὕστατον άπαγγέλ-

λω αὐτόν. Ἄγγελε! ή ὅστις δήποτε καί
άν ήσαι, δύνασαι νά σώσῃς τήν ὡραίαν
ταύτην, — τās ὡραίας ταύτας Ουγατέρας
τοῦ Κάιν;

ΑΖΑΖΙΗΛ. Νά τās σώσω! καί πῶς;

ΙΑΦΕΘ. Εἶναι δυνατόν νά άγνωεῖτε τοῦ-
το καί ὑμεῖς επίσης; Ἄγγελοι! άγγε-
λοι! συνεμερίσθητε τήν άμαρτίαν τοῦ
άνθρώπου, καί ἔτιως ὀφείλετε επίσης νά
συμμερισθῆτε καί τήν τιμωρίαν αὐτοῦ, ή
κάν τήν λύπην του.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τήν λύπην! Πρῶτον ήδη
άκούω νά μοῖ ὀμιλῆ τέκνον τοῦ Ἄδάμ.
αἰνιγματωδῶς.

ΙΑΦΕΘ. Τὰ αἰνίγματα ταῦτα, δέν τὰ
εφμήνευσεν εἰς ὑμᾶς ὁ Ἰψιστος; Τότε
τετέλεσται δι' ὑμᾶς, καί δι' αὐτά; ε-
πίσης.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Καλῶς! έστω! εἴαν ά-
γαπῶσιν ὡς άγαπῶνται, δέν θά διαστά-
σωσι νά ὑποκύψουσιν εἰς τήν εἰμαρμένην
τῶν Ονητῶν, ὡς καί εἰγὼ δέν θά ὀπισθο-
δρομήσω ένώπιον άτελευτήτων άλγηδό-
νων μετά τοῦ Σαμιάζα!

ΑΝΑΧ. Ἄδελφή μου! άδελφή μου!
μή ὀμιλεῖ οὔτω.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Φοβεῖσαι, Ἄνάχ μου;

ΑΝΑΧ. Ναι διά σέ! Οὐέλω Ουσιάσει
έκουσίως ὅ,τι μοῖ μένει έκ τῆς βραχείας
ταύτης ζωῆς, ἵνα άπομακρύνω έστω καί
στιγμιαίαν λύπην από τῆς αἰωνιότητός σου.

ΙΑΦΕΘ. Δι' αὐτόν λοιπόν, διά τὸν σε-
ραφείμ με εγκατέλιπες! οὐδέν τοῦτο εἴαν
δέν εγκατέλειψες επίσης καί τὸν Θεόν σου!
διότι τοιαῦτα ένώσεις μετάξῷ Ονητῆς καί
άθανάτου οὐκ εἰσονται εύτυχεῖς οὐδέ ιεραί.
Εστάλημεν επί τῆς γῆς ταύτης ἵνα έργα-
ζόμεθα καί άποθνήσκωμεν* οὔτοι δέ, έδη-
μιουργήθησαν ἵνα ὑπηρετῶσιν έν τοῖς οὔ-
ρανοῖς τὸν Ἰψιστον* άλλ' εἴαν ὁ άγγελος
οὔτος έχη τήν δύναμιν νά σέ σώσῃ, δέν
θέλει βραδύνει νά έλθῃ αὕτη ή ὡρα καθ'
ήν οἱ άνθρωποι μόνον εἰς τήν οὐράνιον άν-
τίληψιν δύνανται νά εῦρωσι καταφύγιον.

ΑΝΑΧ. Ἄ! διίσχυρίζεται νά μάς άναγ-
γείλῃ τὸν θάνατον.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τὸν θάνατον εφ' ήμᾶς! καί
επί τούς μεθ' ήμῶν! Εἴαν ὁ άνθρωπος οὔτος
δέν εφάινετο καταβεβαρημένος από θλί-
ψιν, θά μοῖ επροξένοι γέλωτα.

ΙΑΦΕΘ. Εἴαν θλίβωμαι καί εἴαν φοβῶμαι,
ποιῶ ταῦτα οὐχί δι' έμαυτόν* δέον νά σω-

Οὐ, οὐχὶ διὰ τὰ ἐμὰ προτερήματα, ἀλλὰ διὰ τὰ τοῦ ἐναρέτου πατρὸς τοῦ τοσοῦτον δικαίου ὥστε νὰ σώσῃ τὰ ἐαυτοῦ τέκνα. Ἡ δύναμις αὐτῆ τῆς διασώσεως οἴμοι διατί δὲν εἶναι ἐπιμεγαλειτέρα! Εἶθε διδομένης ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς μου ἀντὶ τῆς σῆς νὰ ἦσο δεκτὴ σὺ ἡ θελκτικωτέρα κέρη τοῦ Κάιν ἐν τῇ Κιβωτῷ τῇ δεξιομένη τὰ λείψαν τῆς φυλῆς τοῦ Σὴθ.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡμεῖς, αἵτινες αἰσθανόμεθα ῥέον εἰς τὰς θερμὰς φλέβας μας τὸ αἷμα τοῦ Κάιν, τοῦ πρωτογενοῦς ἀνθρώπου, Κάιν τοῦ ἰσχυροῦ, Κάιν τοῦ γεννηθέντος ἐν τῇ παραδείσῳ... Θέλομεν συγκατατεθῆναι ν' ἀναμιχθῶμεν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Σὴθ, τοῦ ἐσχάτου καρποῦ τοῦ γήρατος τοῦ Ἀδάμ; Οὐχί, οὐχί, καὶ ἂν ἡ σωτηρία ἀπάσης τῆς γῆς ἐμελλε νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τούτου! ἡ φυλὴ ἡμῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐξῆσε κεχωρισμένη τῆς ὑμετέρας καὶ ὄχι ζήση οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον.

ΙΑΦΕΘ. Δὲν ἀποτείνομαι πρὸς σέ, Ἀολιβαμάχ! Μέγα μέρος τῆς ὁργῆς τοῦ σοῦ μετέδωκεν ὁ γῆσας τὸ πρῶτον αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ. Ἀλλὰ σὺ, Ἀνάχ μου! ἐπίτρεψόν μοι νὰ σέ καλῶ οὕτω, ἂν καὶ δὲν ἀνήκεις πλέον εἰς ἐμέ· δὲν δύναμαι νὰ μοὶ δώσω εἰς σέ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἂν καὶ πρέπει νὰ σέ στερηθῶ· Ἀνάχ μου! σὺ ἦτις με κάμνεις νὰ διανοῶμαι ἐνίστε ὅτι ὁ Ἄβελ ἐγκατέλιπε θυγατέρα εὐσεβῆ ἐν τῇ ἀνέζησε, τόσον ὀλίγον ὁμοιάζεις τῶν ἐπιλοίπων ἀγαρῶνων ἀπογόνων τοῦ Κάιν, πλὴν τῆς ὠραιοτήτος.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ (διακόπτουσα αὐτόν). Ἐπεθύμεις ἄρα νὰ ὁμοιάζῃ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ πατρὸς μου; Ἐὰν τὸ ἐπίστευον, ἐάνδινουόμην ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τι τῶν τοῦ Ἄβελ!... Ἀποσύρθητι, τέκνον τοῦ Νῶε· ζήτηῖς ἐριδας.

ΙΑΦΕΘ. Κόρη τοῦ Κάιν, ὁ πατήρ σου ἐπραξε τοῦτο.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἀλλὰ δὲν ἐρόνευσε τὸν Σὴθ· καὶ σὺ πῶς δύνασαι νὰ ἐξελέγξῃς τὰς τῶν ἄλλων πράξεις ἀποκειμένας εἰς θεϊαν κρίσιν;

ΙΑΦΕΘ. Ἀληθῶς λέγεις· ὁ Θεὸς ἐδίκησεν αὐτόν, καὶ δὲν ἠθέλον ἀναπολήσει τὴν πρᾶξίν του ἐὰν δὲν ἐφαίνεσο σεμννομένη δι' αὐτήν.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἰπῆρξεν ὁ πατήρ τῶν πατέρων μας, ὁ πρῶτος ἐξ ἀνθρώπου γεν-

νηθεῖς, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ τολμηρότερος καὶ ὁ ἐνεργητικώτερος· νὰ ἐρυθρῶ δι' ἐκείνον εἰς ὃν ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξίν; Παρατήρησον τὰ τέκνα τῆς φυλῆς μας· ἰδὲ τὸ ἀνάστημά των καὶ τὴν καλλονὴν των, τὸ θάρρος των καὶ τὴν ῥώμην των, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν των!

ΙΑΦΕΘ. Αἱ ἡμέραι των εἰσὶν ἠριθμημένοι.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἔστω! ἀλλ' ἐπ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐμψυχοῦσα αὐτοῦ; πνοὴ θὰ σεμνύνομαι διὰ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τοὺς γονεῖς μου.

ΙΑΦΕΘ. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ γενεά του σεμνύνονται διὰ τὸν Θεὸν των μόνον. Ἀνάχ! καὶ σὺ;

ΑΝΑΧ. Ὅτε ὁ ἡμέτερος Θεὸς διατάσσει, ὁ Θεὸς τοῦ Σὴθ καὶ τοῦ Κάιν, ὀφείλω νὰ ὑπακούσω, καὶ θέλω προσπαθῆσαι νὰ ὑπακούσω μεθ' ὑποκλίσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς πηχκοσμίου τιμωρίας, ἐὰν ἐτόλμων νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἐζήτουν ἵνα μόνη ἐπιζήσω τῆς ὅλης οἰκογενείας μου. Ἀδελφὴ μου! ὦ ἀδελφὴ μου! τί θὰ ἦναι ὁ κόσμος, τί οἱ ἄλλοι κόσμοι, τί τὸ λαμπρότερον μέλλον, ἄνευ τοῦ τοσοῦτον ἡδέος παρελθόντος... ἄνευ τοῦ ἔρωτος τοῦ πατρὸς μου... ἄνευ ὅλης ταύτης τῆς ζωῆς, ἄνευ τῶν ὄντων τούτων ἅτινα φαίνονται ὅτι ἐγεννήθησαν μετ' ἐμοῦ, τῶν ἀκτινοβολούντων ἀστέρων ἐξ ὧν κατήρχετο ἐπὶ τῆς ἐρθεῖδος ὑπάρξεώς μου γλυκὺ, μὴ ἀνηκονεῖς ἐμέ, φῶς! Ἀολιβαμάχ! ὦ! ἐὰν εἶναι δυνατὴ συγχώρησις, ζήτησον... δεῖξαι αὐτήν. μισῶ τὸν θάνατον ἐὰν καὶ σὺ ἀποθάνῃς.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Καὶ διατί! ὁ ἄφρων οὗτος, μετὰ τὴν κιβωτὸν τοῦ πατρὸς του, τὸ φόβητρον τοῦτο τὸ διὰ τοὺς κοινούς κατασκευασθὲν, κατέπληξε τὴν ἀδελφὴν μου; δὲν ἀγαπῶμεθα ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ; Καὶ ἐὰν ὅμως δὲν ἀγαπῶμεθα παρ' αὐτῶν, ἠθέλομεν θέσει ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνός τέκνου τοῦ Νῶε τὴν ζωὴν μας; Ἄ μᾶλλον χιλιάκις... Ἀλλ' οὕτως εἶναι ἄφρων ὀνειρευόμενος τὰ χεῖριστα τῶν ἀνείρων, κεφαλὴ ἦν αἱ ἀγρυπνίαι ἐξῆψαν, καὶ ἐν τῇ ὁ ἀποκρουσθεῖς ἔρως γεννᾷ μύριας ὀλεθρίας ὀπτασίας. Ἐ! Τίς λοιπὸν θὰ κλονίσῃ τὰ βαρέα ταῦτα ὄρη, τὴν στερεάν ταύτην γῆν; Τίς θέλει εἶπει εἰς

τὰ νέφη καὶ εἰς τὰ ὕδατα ταῦτα νὰ ἀποδυθῶσι τὸ σχῆμα ὑπερ ἡμεῖς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν εἶδομεν νὰ περιβάλλωνται ἀκαταπάστως εἰς τὴν αἰώνιαν πορείαν των; Τίς θέλει δυνηθῆ τοῦτο;

ΙΑΦΕΘ. Ὁ δι' ἐνός μόνου λόγου δημιουργήσας αὐτά.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Τίς δὲ ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον;

ΙΑΦΕΘ. Τὸ σύμπαν, ὅπερ κατὰ διαταγὴν του ὤρμησεν ἐν τῇ ζωῇ. Ἄ! μειδίαμα ὑπεροψίας! Ἐρώτησον τὰς Σεραφεῖμ, καὶ ἂν δὲν ἐπιμαρτυρήσωσι ταῦτα, ὁ τίτλος οὗτος δὲν τοῖς ὀφείλεται.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ἀολιβαμάχ, δόξαζον τὸν Θεόν σου!

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἀεὶποτε ἀνεγνώρισα ἐκείνον οὕτινος εἶμεθα ἔργον, Σαμιάζα, τὸν πλάστην σου καὶ τὸν ἐμὸν· εἶναι Θεὸς ἔρωτος καὶ οὐχὶ ὀδύνης.

ΙΑΦΕΘ. Οἴμοι! τί δὲ ἄλλο εἶναι ὁ ἔρως ἂν μὴ ὀδύνη; Αὐτὸς οὗτος ὁ δημιουργήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἀγάπῃ του, ἐθλίβῃ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῶν πρώτων, ἀπὸ τῶν τελειοτάτων αὐτῆς κατοίκων.

ΛΟΛΙΒΑΜΑΧ. Λέγεται.

ΙΑΦΕΘ. Εἶναι ἡ ἀλήθεια... (εἰσερχονται ὁ Νῶε καὶ ὁ Σὴθ).

ΝΩΕ. Ἰάρεθ, τί πράττετε ἐν τοῖς τόποις τούτοις μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἀμνηστων; Δὲν φοβεῖσαι μὴ συμμεθέξῃς τῆς προσεγγιζούσης αὐτοῦ δίκης;

ΙΑΦΕΘ. Πάτερ μου, καὶ εἶναι ἀμάρτημα, ἐὰν ζητῶ νὰ σώσω κόρα; τῆς γῆς; Παρατήρησον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ἐνοχοί, διότι εἶναι μετὰ ἀγγέλων.

ΝΩΕ. Ἴδου λοιπὸν οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐκλέξωσι γυναῖκας τῆς φυλῆς τοῦ Κάιν. Ἴδου τὰ τέκνα ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ ἀναζητοῦντα τὰς θυγατέρας τῆς γῆς διὰ τὴν καλλονὴν των.

ΑΖΑΖΙΗ. Πατριάρχαι! σὺ εἶπας.

ΝΩΕ. Δυστυχία, δυστυχία, δυστυχία εἰς τοιαύτας ἐνώσεις! Ὁ Θεὸς ἰδρύσατο φραγμὸν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ὠρισεν ἕκαστον ἐν κατὰ τὴν εἰδὸς του.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα τοῦ Ἰεχωβά; ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰ ποιήματά του; καὶ πράττομεν ἄλλο τι μιμούμενοι τὴν διὰ τὰ πλάσματα αὐτοῦ ἀγάπην του;

ΝΩΕ. Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ δὲν δύναμαι

νὰ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους, πολὺ δὲ μᾶλλον τὰ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ εὐδοκῆσαντος νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ καὶ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὰς κρίσεις του, ἐπιμαρτύρομαι ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ τῶν Σεραφεῖμ, τῶν καταδαινόντων ἐκ τῆς αἰώνιου κατοικίας των εἰς κόσμον φθαρτὸν καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν καταστροφῆς, οὐδὲν καλὸν ἐνυπάρχει.

ΑΖΑΖΙΗ. Καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ νὰ σώσωμεν;

ΝΩΕ. Τοῦτο δὲν εἶναι ὑμέτερον, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦ ἡ δόξα ὑμῶν· ἀδυνατεῖτε νὰ σώσητε ὅτι ὁ ποιητὴς αὐτῆς τῆς δόξης κατεδίκασεν. Ἐὰν ἡ ὑμετέρα ἀποστολὴ ἦτο ἀποστολὴ σωτήριος, ὄχι ἦτο γενική, καὶ δὲν θὰ περιωρίζετο εἰς δύο πλάσματα, ὠραία τῷ ὄντι, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον καταδικασμένα.

ΙΑΦΕΘ. Πάτερ μου! μὴ λέγε τοῦτο.

ΝΩΕ. Τέκνον μου! τέκνον μου! ἐὰν θελήσῃς ν' ἀπορῦγῃς τὴν δίκην αὐτῶν, λησμόνησον τὴν ὑπαρξίν των· μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ ὑπάρχωσιν, ἐνῶ σὺ ἔσῃ πατὴρ νέου καὶ κρείττονος κόσμου.

ΙΑΦΕΘ. Ἄ! ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω μετὰ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ μετ' αὐτῶν.

ΝΩΕ. Εἶσαι ἄξιός τοῦ θανάτου διὰ τοιαύτην ἰδέαν, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνῃ οὕτω· ὄχι σωθῆς ὑπ' ἐκείνου εἰς ὃν ἀνήκει ἡ σωτηρία.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Καὶ διατί αὐτὸς καὶ σὺ, καὶ οὐχὶ αὐταὶ αἱ οὐνοὶ σου προτιμᾷ ἀμφοτέρων;

ΝΩΕ. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεύθυναν πρὸς τὸ ὄν τὸ ποιῆσάν σε μείζονα ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν, ἀλλ' ἐπίσης ὑποκείμενον εἰς τὴν παντοδυναμίαν του. Ἀλλὰ βλέπω ἐρχόμενον τὸν γλυκύτερον τῶν ἀγγέλων του καὶ ἦττον ὑποκείμενον εἰς πειρασμόν. (Εἰσερχεται ὁ ἀρχάγγελος Ραφαήλ).

ΡΑΦΑΗΛ. Πνεύματα! Ἐν ἡ θέσις ὠρισται πλησίον τοῦ ὑπερτάτου θρόνου, τί ποιεῖτε ἐνταῦθα; Οὕτως ἐκπληροῖτε τὸ καθήκον ὑμῶν ὡς Σεραφεῖμ, ὅτε προσεγγίξει ἡ ὥρα κατ' ἣν ἡ γῆ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ μόνη; Ἐπιστρέψατε ἵνα μετὰ τῶν ἐπτὰ ἐκλεκτῶν προσφέρητε τὸ ἔνδοξον σέβας τῆς λατρείας σας καὶ τῆς θερμῆς ἀγάπης σας· ἡ θέσις σας εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ὁ Ῥαφαήλ! πρῶτον καὶ ὠραιότατον τέκνον τοῦ Θεοῦ, πότε ἀπηγόρευται τοῖς ἀγγέλοις νὰ περιτρέχωσι τὴν γῆν ταύτην, ἣτις εἶδε τοσάκις τὸν Ἰεχωβά ἀποτυπῶντα ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τῆς τῆς ἰχνοῦ τῶν διαβημάτων του; Ἠγάπησε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἔπλασε νὰ ἀγαπᾷ ποσάκις, ποσάκις χαροποιῶς ἱπτάμενοι, ἐκομίσασμεν ἐνταῦθα τὰς ἀγγελίας του, λατρεύοντες αὐτὸν καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις τῶν ποιημάτων του, ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, τοῦ νεωτέρου πάντων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ διατηρήσωμεν ἄξιον τοῦ κυρίου ἡμῶν τὸ τελευταῖον τοῦτο προῖόν τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ λόγου! Διατί παρουσιάζεις μέτωπον αὐστηρόν, καὶ διατί ὀμιλεῖς περὶ μελλούσης καταστροφῆς;

ΡΑΦΑΗΛ. Ἐὰν ὁ Σαμιάζας καὶ ὁ Ἀζαζιήλ εὐρίσκοντο ἐν τῇ θέσει των μετὰ τῶν χορῶν τῶν ἀγγέλων, ἤθελον ἰδεῖ γεγραμμένον πυρίνοις γράμμασι τὸ τελευταῖον διάταγμα τοῦ Ἰεχωβά, καὶ δὲν ἤθελον μὲ ἐρωτᾶ περὶ τῆς θελήσεως τοῦ δημιουργοῦ των· ἀλλ' ἡ ἀγνοία παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν ἀμαρτίαν· αὐτὰ τὰ φῶτα τῶν πνευμάτων ἐλαττοῦνται κατὰ λόγον τῆς ὑπερηφανείας των. Ἐνῶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ἀγγελοὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς γῆς, σεῖς μένετε συγκεκινημένοι ὑπὸ ἐξάλλων παθῶν, καὶ τεταπεινωμένοι ὑπὸ θνητῆς ἀγάπης διὰ θνητὴν ὠραιότητα· ἀλλ' ὁ Θεὸς σὰς συγχωρεῖ τὰ μέχρι τοῦδε· καὶ σὰς μετακαλεῖ μεταξύ τῶν ἀμέμπτων ὁμοίων σας. Φύγετε! φύγετε! ἡ μείνατε, καὶ, διὰ τῆς ἀναβολῆς ταύτης, χάσετε τὴν αἰωνιότητά σας.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Καὶ σύ! ἀφοῦ ἡ κατοικία τῆς γῆς εἶναι ἀπηγορευμένη διὰ τῆς διαταγῆς ἣν ἠγνοοῦμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν εἶσαι ἐπίσης ἐνοχὸς ἐρχόμενος ἐνταῦθα;

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον).

Ο ΑΦΡΟΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ.

Παρατηρηταὶ ἐπιπόλαιοι θὰ ὑποθέσωσιν ἴσως, ὅτι ἡ φύσις ἐδείχθη εἰς ἡμᾶς λίαν φειδωλῆ, συσσωρεύσασα ὅλην τὴν πλοῖσίν τῆς καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς εἰς

τὰς χώρας τῆς διακεκαυμένης ζώνης· Ἀλλ' ἡ σχετικὴ αὕτη πτωχεία τοῦ κάλλους τῶν ἡμετέρων εὐκράτων χωρῶν δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπατηλὸν φαινόμενον. Τὸ μικροσκοπίον, ἀναιροῦν τὴν πλάνην ταύτην δεικνύει συνάμα ὅτι δὲν εἰμεθα οὐδ' ἡμεῖς τέκνα ἀπόπαιδα καὶ ἐστερημένα πάσης καλλονῆς τῆς φύσεως.

Καὶ ἡ γῆ δὲ αὕτη ἂν ἴρημοῦτο, οἱ ὠκεανοὶ ἡμῶν θὰ περιέκλειον ἀκόμη ἀρκετὰ θαυμάσια ἵνα καταδείξωσι τὸ γόνιμον τῶν ζωογονητικῶν δυνάμεων.

Παντοῦ τὸ κύμα κατοικεῖται ὑπὸ μυριάδων ὄντων. Ἐὰν ἐγινώσκομεν νὰ θαυμάσωμεν αὐτὰ, θὰ ἐβλέπομεν ὅτι αἱ χῶραι τῶν κυμάτων ὑπερβάλλουσι κατὰ τὸν πλοῦτον τὰς εὐθαλεστέρας τῶν ἐναερίων χωρῶν.

Μέχρι τῶν πολικῶν θαλασσῶν ἀναπτύσσεται πληθὺς φυτῶν καὶ ζῶων τοιούτων, ὥστε αἱ παράδοξοι μορφαὶ αὐτῶν, κάλλιον ἐννοοῦμεναι, θὰ ἦνοιγον νέον στάδιον εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἐπιστημόνων.

Ἰποκάτωθεν τῶν χιόνων ἐξέρχονται οἱ ἀληθεῖς ἐκεῖνοι χειμαρροὶ ζωῆς σαρκός, οἱ ὑποχθόνιοι ἐκεῖνοι δαίμονες, οἵτινες ἀνανεοῦσι καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ πτωχεῦσαν ἡμέτερον αἶμα. Ἐκεῖθεν ἀναβαίνουσιν αἱ ἀπειροπληθεῖς ἐκεῖναι φάλαγγες εἰς τὸν ὀρίζοντα, αἵτινες καλοῦσι τοὺς ἀλιεῖς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰσλανδίας, τῆς Νέας Γῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Γροελανδίας.

Ὅταν ἡ ζωὴ διώκεται ἐκ τῆς ἐπιφανείας, οὐδόλως ἠττάται ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ κατέρχεται, καὶ ἐπὶ πολλὰς χιλιάδας αἰῶνων ἀκόμη ἡ ζωὴ θέλει κατάρχει τῆς ἀβύσσου.

Πόσας εἰδήσεις θλιβεράς ἄρα γε θὰ φέρουσιν ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ φωτός εἰς τὰς χώρας τοῦ σκότους τὰ ταξειδευτικὰ στίφη τῶν ὀνίσκων (*Gadus morrhua* ἐξ οὗ ἐξάγεται τὸ ἔλαιον τοῦ ἥπατος τοῦ ὀνίσκου) καὶ τῶν ἀφυῶν (κοινῶς βεγγῶν)! Εὐτυχῆ τὰ ἐφέστια ταῦτα γένη, ἅτινα ἐδρεύοντα εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, διαφύγουσι συγχρόνως καὶ τὸν ὀδόντα τῶν ἀρπακτικῶν, καὶ τὴν ἀστασίαν τῶν ὠρῶν!

Αἱ δυνάμεις αἱ ἐργαζόμεναι ἀναμέσον τῶν ὠκεανῶν τοσοῦτον δραστικά εἶναι, ὥστε ἡ Φλωρίς καὶ ὁ Φαίνος, οἱ θεοὶ τῶν ἀγρῶν καὶ ἀνθέων ταῦτιζονται οὕτως εἰ-

πεῖν. Καίτοι μικροσκοπικοὶ οἱ κάτοικοι τῶν βυθῶν τούτων, φαίνονται ὅμως ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴστρου τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἰδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν βασιλείων.

Τὸ ζῶον, ζηλοτυποῦν τὸ φυτὸν, μετασχηματίζεται εἰς δένδρον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὸ φυτὸν οἰστρηλατεῖται ὑπὸ τοῦ ζήλου τῶν ταξειδίων.

Τὰ φιλόδοξα αὐτὰ ὄντα ἅτινα φαίνονται μὴ εὐρίσκοντα τόπον μῆτε εἰς τὸ ἐν βασιλεῖον μῆτε εἰς τὸ ἄλλο, τὰ ἐκάλεσαν νεωστὶ *πρωτόζωα*.

Ἐνῶ ἀφ' ἐνός εἰσὶ τόσῳ εὐκίνητα, ἀφ' ἑτέρου εἶναι τόσῳ καθεστηκότα, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν οὔτε ζῶα, οὔτε φυτὰ.

Ἐἴτε φυτὰ, εἴτε ζῶα, ἔνια αὐτῶν φαίνονται κεκτημένα τοῦ πάθους τοῦ φωτός, καὶ εἰς αὐτὰ δὴ ταῦτα χρεωστοῦνται αἱ μαγικαὶ φωταψαῖα τῆς Ὑαλάσσης, ἣτις λούει τὰς ἀκτὰς τῆς Προβηγκίας καὶ τῆς Ἀλγερίας.

Χαριτόδρυτα ὄντα, ἀληθεῖς τωόντι λίθοι πολύτιμοι ἔμφυγοι, καλύπτουσιν ὡς διὰ τάπητος φωσφορώδους τὸν κυματόεντα λόφον τῶν Ὠκεανῶν, τὴν κορυφὴν τῶν ἀλωδῶν ὀρέων ἐκεῖνων ἅτινα ὄραονται μυκώμενα ἐπὶ τῶν σοβαρῶν Βρετανικῶν σπιλάδων.

Τὸ χρῶμα αὐτῶν εἶναι στιλπνότερον, γλυκύτερον τῶν λαμπυρίδων, ὣν ἵπταται ἡ στιλπνότης περὶ τοὺς λειμῶνας τῶν Ἰονίων νήσων. Φυσᾷ ὁ ἀνεμὸς σφοδρότερος, τὸ πλοῖον μαίνεται φρικωδέστερον κατὰ τοῦ κύματος, καὶ οἱ ὑγροὶ σπινθηρῆς τῶν ὠκεανῶν στίλβουσιν ἔτι στιλπνότερον.

Ἀφίνομεν εἰς τοὺς Ὀμήρους καὶ Βιργιλίους νὰ περιγράψωσι τὰς λαμπράς αὐτὰς ἀντιθέσεις μεταξύ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πυρός, μεταξύ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός. Ὅσῳ κατώτερα εἶναι τὰ ὄντα, τόσῳ μᾶλλον διατηροῦσι τὰς ἐξείς των, τόσῳ μᾶλλον καλύπτονται πρὸ τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου ὀργανικῶν ἀναστατώσεων.

Αἰωνίως ἴσως θὰ λάμπωσιν οἱ ἀστέρες οὔτοι ὥσει στέμμα τῆς ἀβύσσου, προσφωνοῦσης ἐνώπιον τοῦ στερεώματος αὐτῆς: *Ἐχω καὶ ἐγὼ τὰ ἄστρα μου.*

Ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι ἔχει καὶ ἡ ἐπιστήμη τὸν Πήγασόν τῆς. Ἀναγνωρίσωμεν ἄρα ὅτι οὐχὶ ἐφάπαξ οἱ ποιηταὶ ἦσαν οἱ

ἀνώτεροι μύσται τῆς ἐπιστήμης. Μήπως ἄρα γε ὁ Λουκρέτιος δὲν προηγήθη τοῦ μικροσκοπίου ὅταν ἐν στίχοις ἐξόχοις ἐγράφη ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἔρχισεν ἐπιπλέουσα εἰς τὴν ἐπιπολὴν τῶν κυμάτων! Μήπως ἄρα γε ἐμάντευσε τὴν ὑπαρξίν τῶν ὄντων τούτων, ἅτινα ἡ φιλοσόφεια ἐξείρει φωτολαμπῆ ὑπεράνω τῶν ὑγρῶν λειμῶνων!

Τὶ περιπλέον γινώσκουσιν οἱ χημικοὶ; Τωόντι ἀγνοοῦσι καθ' ὀλοκλήριον τὸ μυστήριον τῆς ἐξόχου λειτουργίας τῆς φωσφορίσεως. Δὲν ἤδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς τὴν *λαμπυρίουσα μονάδα* ὄργανα ἀνάλογα ἐκεῖνων, ὣν κέκτηνται ὁ γυμνωτὸς καὶ ἡ *νάρκη* ἵνα παράγωσιν ἠλεκτρισμὸν, διότι κακῶς ἐζήτησαν αὐτὰ, ἀναμφιβόλως, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον νὰ καταδειχθῇ. Τωόντι ἡ λάμψις αὕτη, καίτοι ἐλάχιστη, εἶναι ἀπέραντος σχετικῶς τοῦ ὕγκου τοῦ ἐκκρίνοντος ἀτόμου.

Εἰς ἐν μέτρον κυβικὸν δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν ὑπὲρ τὸ διλιούνιον ἀναμφιβόλως τῶν ζῶων τούτων. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι μία χιλιάς ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸ φῶς τῆς λάμψεως ἐνὸς κηρίου, ἕκαστον κυβικὸν μέτρον τῆς τοιαύτης φωτώδους ὕλης θὰ διέχεε φῶς ὡσεὶ ὑπὸ ἑκατομμυρίου κηρίων φωτιζόμενον. Ἐὰν τὸ παρεγγυματικὸν καθίστατο μέγα ὡς ἡ γῆ, καὶ διετήρει τὴν ἀκτινοβόλον δυνάμιν ἀνάλογον τῷ ἑαυτοῦ ὄγκῳ θὰ ἐλαμπεν ὡσεὶ τερατώδης δέσμη περιέχουσα τεσσαράκοντα διλιούνια ἑκατομμυρίων κηρίων, ἐὰν δ' ἐμεγεθύνετο ὡς ὁ ἥλιος θὰ ἐγένετο λαμπροτέρα κατὰ ἐν ἔτι ἑκατομμύριον. Τεσσαράκοντα χιλιάδες διλιούνια διλιουνίων κηρίων, ἰδοὺ ὅ,τι ἐγχεῖαζέτο ἵνα ἰσοφαρίσῃ πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου.

Ἐκεῖνοι οἵτινες καταφρονοῦσι τὰς φωτοβόλους ιδιότητας τοῦ παρεγγυματικοῦ, καὶ οἵτινες θεωροῦσιν αὐτὰς παίγιον τῆς φύσεως εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁ ἀστὴρ τῆς ἡμέρας, εἶναι οὕτως ἰσχυρῶς ὀργανωμένος, τηρουμένης πάσης ἀναλογίας πρὸς τὴν διάμετρον αὐτοῦ;

Τίς εἶναι ἡ εἰμαρμένη τῶν φωτοβόλων αὐτῶν ὄντων τῶν μετεωριζομένων ἐν εἴδει μακρῶν κομβολογιῶν ὑπὸ τῆς πλημμύρας καὶ ἀμπώτιδος; Χρησιμεύουσιν ὡς

τροφή εις τὰ μεγάλα κητοειδή, και οι γίγαντες οὔτοι τῶν ὠκεανῶν κοιωνοῦσιν οὔτω, τούλάχιστον διὰ τῶν πεπτικῶν αὐτῶν ὀργάνων, πρὸς τὰ ἀπειράκις ἐλάχιστα. Ἡ σχέσηεις εἶναι ἡ αὐτὴ ὁποῖα και ἡ τῶν ἀερολίθων, οὔτινες πίπτουσιν εις τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, και ἦτις πέπτει κατὰ τὰς ἕξεις τῆς.

Τὰ δύο ἄκρα κατὰ τὸ μέγεθος οὐ μόνον ἐφάπτονται, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ και ἀλληλοτρῶγονται! Τῶντι ἀναι φάλαιναι καταπίνουσι τὰ παρεγγυματικά, ὁμολογητέον ὅτι και ταῦτα ἀποδίδουσι τὰ ἴσα εις αὐτάς.

Μόλις ὁ κολοσσὸς ἀπέθανε, και οι λαοὶ οὔτοι κατακυριεύουσιν αὐτοῦ. Ὅταν φάλαινά τις ἐκπνεύσῃ ὑπὸ τὸν μονόδοντα ἢ τὸ ἐχθύκεντρον, πανήγυρις τελεῖται μεγαλοπρεπῆς ὑπὸ τῶν νάνων τούτων τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ λαιμαργία αὐτῶν εἶναι ἀπαράμιλλος, συγκρινομένη πρὸς τὴν τῶν γιγαντωδῶν αὐτῶν ἀντιπάλων.

A. K. K.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΝΕΣ.

Ὦ! παῦσον νὰ προσμειδῆς, Ἰνές, μετ' εὐθυμίας, Ἐμπρὸς μετώπου κλίνοντος ὑπὸ μελαγγελίας· Διότι φεῦ! τὸ θελκτικὸν μειδιάμα σου, φίλη, Νὰ σ' ἀποδώσουν ἀσθενοῦν τὰ κάτωχρά μου χεῖλη. Εἶψε νὰ ἦσαι πάντοτε παιδρά... νὰ μὴ θρηνησῆς Οὐδέποτε, και δάκρυα ἀνωφελῆ νὰ χύσῃς! Ὅποια λύπη ἐρωτῆς κρυφία φαρμακεύει Τὴν ἕβην μου και τὴν χαρὰν; τίς πόνος μὲ φο-

Διατί θέλεις ἀγνωστον ἰδύνην νὰ γνωρίσῃς, Ἦν οὐδὲ σὺ δὲν δύνασαι αὐτὴ ν' ἀνακουφίσῃς;... Οὐδὲ τὸ μῆτος, οὐδ' αὐτὸς ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας, Οὐδὲ εἰ σβύπασαι τιμαὶ ψευδοῦς φιλοδοξίας, Τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν μου μ' ὠθεῖν νὰ βλασφη-

Και ἀπὸ ἐντὸς προσφιλῆ μακρὰν ν' ἀναχωρήσω! Οὐδὲν ἐκ τούτων, πιστεύσε, δὲν εἶναι ἡ αἰτία· Ἀλλ' εἶναι ἡ ἐπάρτος ἐκείνη ἀηδία, Ἦτις μοὶ ἐμφανίζεται εις ἑ,τι ἀν ἐγγίσω, Εἰς ἑ,τι ἀκράζομαι, εις ἑ,τι θαυρήσω. Ἢ ὠραιότες ἐπαυσε νὰ μοὶ ἀρέσκῃ πλέον, Μόλις μὲ θέλῃς; και αὐτὸ τὸ βλέμμα σου τὸ καῖον!..

Ἡ αἰωνία θλίψις μου εἶναι αὐτὴ ἐκείνη, Ἦτις δὲν ἄρνε ποτὲ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνῃ Τὸν ἐάσαντα εις ἀδελφοῦ τὸ αἷμα Ἰουδαίου. Βλέμμα νὰ βίψω δὲν τολμῶ μακρὰν τοῦ τάφου [πλέον,

Κ' ἐλπίδα νὰ ἀναπαυθῶ δὲν ἔχω οὐδεμίαν, Πρὶν εις τοῦ τάφου καταβῶ τὴν ἕσυχον σκοτίαν. Ἀ! ποῖος ἐξορίζεται τῆς μαύρης του καρδίας! Κ' εις κλίματα ἀπώτατα, κ' εις ξίνας παραλίας Τοῦ καταράτου βίου μου ἡ μάστιξ δὲν μ' ἀφίνει, Και σκέψων σατανικῶν χορεία μὲ βαρύνει... Ἄλλοι ἄς παραδίδωνται εις πάσαν εὐφροσύνην, Και ἄς γευθῶν ἑ,τι ἐγὼ ἀφίνω μὲ εἰρήνην· Διὰ τὴν εὐτυχίαν των ἄς ἐννευροπυλῶσι Ἄλειποτε, ὦ! κὰν αὐτοὶ ὀπότεν ἐγερθῶσι, Εἶθε νὰ ἔχουν ἐγερσιν, γαλήνιον, γλυκαῖαν, Οὐχί, Ἰνές, ὡς τὴν ἐμὴν τοσοῦτον ὀλεθρίαν! Ἐγράφη τόπους νὰ ἰδῶ τραχεῖς και ἀπωτάτους, Φέρων τὰς ἀναμνήσεις μου παντοῦ τὰς ἐπαράτους. Ὅλ' ἡ περηγορία μου μὲ εἶναι τοῦτο μόνον· Ὅτι ἐποιοῦνδῆποτε κατόπιν λάβω πόνον, Δὲν θὰ μὲ εἶναι ἀγνωστος και δὲν θὰ μὲ προήσῃ... ἔχω τὸν τρομερώτερον, ἀλλοίμονον! γνωρίσει. Τίς εἶναι οὗτος;... ἀ! ποσῶς, ποσῶς μὴ ἐρωπήσῃς· Μὴ διὰ ἔλπος, ποτὲ νὰ μάθῃς μὴ θελήσῃς... Ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ μειδῆς, ὦ κόρη, Πλὴν μὴ εις τῆς καρδίας μου τὴν αἵευσσον προ-

Τὸ μελανόν τῆς κάλυμμα νὰ σύρῃς μὴ τελεμήσῃς, Τὴν κόλασιν ἐντὸς αὐτῆς τοῦ ἄδου θ' ἀπαντήσῃς!

(Ἐκ τῶν τοῦ Child—Harold τοῦ Βύρωνος).

ΑΣΙΛΛΕΓΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 71).

— Ναι... ἀπλούστατα.
— Ἄφρων, αὐτὴν τὴν ὁποῖαν ἔθρεψα διὰ τοῦ γαλακτός μου, και τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὑπηρετεῖς ἐκτιμᾷ πλειότερον ὄλου τοῦ χρυσοῦ του... Ἐν τούτοις εἶναι πλούσιος και εις αὐτὴν τὴν χώραν τῶν πριγκήπων! Ἐὰν ἡγγίξῃς μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τῆς, ὁ Μίραν θὰ ἐφεύρισκε βασάνους διὰ νὰ σὲ τιμωρήσῃ!

Ὁ Βίλλ Σίδελερ ἐξέφερε σύριγμα, ὡσεὶ μακαρίζων ἐκυτόν διότι δὲν ἔπραξε τοιαύτην ἀνοησίαν.

— Τῶρα ἀποσύρθητι, προσέθηκεν ἡ

τροφή, και ἔσο φρονιμότερος εις τὸ μέλλον. Ἐνθυμήσαι ὅτι ὁ Μίραν-Ἄραξ εἶναι ἐπίσης τρομερὸς ἐχθρὸς ὅσον φίλος γενναϊόδωρος!

— Δὲν ἔχοι ἀρῆσαν τῆς εἰδοποιήσεώς σας. Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἠδυνάμην νὰ τὸν εὐχαριστήσω διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῷ γίνω ἀρεστός.

— Πῶς τοῦτο;

— Μισῶ τὸν σίρ Οὐίλλιαμ Μομβράν!

Ἡ τροφὸς ἐμειδιάσε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

— Μειδιάτε, προσέθηκεν ὁ Βίλλ' ἀμφιβάλλετε περὶ ἐμοῦ;

— Ὁχι.

— Τότε λοιπὸν διατί μειδιάτε;

— Ἐπειδὴ εἶσαι ὀλιγώτερον ἀμαθὴς και ὀλιγώτερον κερδοσκῶπος παρ' ὅσον ἐνόμιζα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΠ'.

Ὁ σίρ Οὐίλλιαμ Μομβράν ἐκάθητο ἡσύχως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἀναγινώσκων συγγραφεὰ εὐνοοῦμενον, ὅταν ἡ θύρα ἤνοιξεν αἴφνης, και ἡ Ἕλλην εἰσῆλθε, κρατοῦσα ἀκόμη τὸ ὄπλον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσπάσει ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς τροφοῦ τῆς, μὲ πρόσωπον ὠχρὸν ἐκ τοῦ τρόμου, και τὰ ὠραῖα μαλλία τῆς διαφυγόντα τὴν μεταξωτὴν λωρίδα ἣτις τὰ ἐκράτει και διεσκορπισμένα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Ὁ βαρῶνος ἐφρίξεν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ἀνεψιᾶς του, ἣτις ἐφρίθη εις τὰς ἀγκάλας του φωνάζουσα·

— Εἶθε ὑγιῆς και σῶος, ὦ! εὐλογητὸς ὁ Θεός, προσφιλῆ θεῖτε!

Ἐπειτα τὰ νεῦρά τῆς ἐγαλαρώθησαν ὡς χορδαὶ ὀργάνου, και ἤρχισε νὰ θρηνησθῆριζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κηδεμόνος τῆς.

— Σῶος και ὑγιῆς; ἐπανελάβεν ὁ βαρῶνος· ἀναμφιβόλως. Τί σᾶς ἐτάραξε λοιπὸν, προσφιλές μου τέκνον;

Ἡ ὄρφανὴ διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ στεναγμῶν και δακρύων τῷ διηγήθη τὸ συμβᾶν τῆς στοᾶς, τὸν τρόμον τῆς και τὴν φυγὴν τῆς.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ σίρ Οὐίλλιαμ συλλογιζόμενος· μόνον ἓνα ἐχθρὸν ἔχω εις τὸν κόσμον και οὗτος μακρὰν τῆς Ἀγγλίας εὐρίσκεται. Ὅα σᾶς ἠπάτησεν ἡ φαντασία σας.

— Δὲν ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις παρατηροῦσα ἔντρομος περὶ ἐκυτόν ὡς ἐὰν ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τοὺς ἀγρίους ἐκεῖνους και ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς. Τὸν εἶδον... τὸν διέκρινα, συμμαζευμένον ὡς τίγριν περιεμένουσαν νὰ πηδήσῃ, ἤκουσα τὸ ταχὺ βήμα του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, και ἡ ἡχώ τοῦ βήματος ἐκείνου ἀνήγγειλε τὸν φονέα, τὸν δολοφόνον ὅστις κρύπτεται τὴν νύκτα ἡσθάνθην τὴν καυστικὴν ἀναπνοὴν του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, τὴν πνοὴν του ἣτις ἐνέπλησε τρόμου τὴν καρδίαν μου και τὴν κεφαλὴν μου!... Θεῖτε! προσέθηκε περιπτυσσομένη αὐτόν ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ τὸν προστατεύσῃ κατὰ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ δολοφόνου· προσφιλῆ θεῖτε, ἐξυπνίσσατε τοὺς ἀνθρώπους σας· ἄς ἀναζητήσωσι πανταχοῦ, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐκρύφθη τις εις τὸ φρούριον. Ἐμπιστευθῆτε εις τὸ ἐνστικτον καρδίας ἣτις σὲ ἀγαπᾷ· δὲν πρέπει νὰ περιφρονῆ τις τὰς προειδοποιήσεις τῆς συμπαθείας!

Μολονότι ὁ βαρῶνος δὲν ἐπέισθη ἐβλεπεν ὅμως ὅτι ὁ τρόμος τῆς ἀνεψιᾶς του τοσοῦτον ἦτο πραγματικὸς, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἐνδώσῃ εις τὴν παράκλησίν τῆς. Ἄφου ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὸν τοίχον παλαιὰν σπάθην χρυσιμεύσασαν εις τοὺς προγόνους του κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, ἔλαβε κηρίον ἐκ τῆς τραπέζης, και ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς βιβλιοθήκης.

— Ποῦ ὑπάγετε; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλην.

— Εἰς τὴν πινακοθήκην, τέκνον μου.

— Ὁχι, ὄχι... μὴ ἐκεῖ, μὴ ἐκεῖ, ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε. Τὸν κώδωνα, τὸν κώδωνα! διατί δὲν τὸ ἐσκέφθη ταχύτερον.

Ἡ εἶδησις ἐδόθη ἀμέσως, και μετ' ὀλίγας στιγμᾶς οἱ ὑπηρετῆται συνθηροῦζοντὸ εις τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ὁ οἰκονόμος Νίκολ, ἡ παιδαγωγός, ὁ γέρον Μαρτίνος και ἡ τροφὸς ἐφθασαν πρῶτοι.

— Ἡτό τις ἐξ ὑμῶν εις τὴν πινακοθήκην; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος, ἅμα ὅλοι προσῆλθον.

Ὅλοι ἀπεκρίθησαν ἀρνητικῶς. Οὐδένα λόγον εἶχον νὰ τὸν ἀπατήσωσιν· ὁ σίρ Οὐίλλιαμ ἦτο ἡ ἐνσαρκωμένη ἐπιείκεια, και ἤρχισεν οὗτος νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Ἕλλην πιθανῶς εἶχε δίκαιον.

— Ἡ νεαρά κυρία σας ἐτρόμαξεν ἀπὸ

άνθρωπόν τινα κεκρυμμένον εκεί, προσέθηκεν. Εάν κανείς εξ ύμῶν, αδιάφορον ἕνεκα τίνος αἰτίας, εὐρίσκετο εκεί εἰς ὥραν τοσοῦτον προχωρημένην, ἃς τὸ ἔμολογήσῃ. Τὸ σφάλμα, καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἶναι ἐλαφρόν.

Καὶ πάλιν οἱ ὑπερέται ἠρνήθησαν.

Ἡ Ζάρα ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ Ἕλλην ἐγένετο θῦμα τῆς φαντασίας τῆς. Ἐν τῇ νηπιακῇ τῆς ἡλικίᾳ, εἶπεν, ὅφρις τις τὴν κατετρόμαξε, καὶ ἔκτοτε ὑψίστατο τοιαύτας ἀπάτας τῆς φαντασίας.

— Τοῦτο εἶναι, φιλότατη Ἕλλην, ἐπανάλαβεν ὁ βαρῶνος μειδιῶν, σὰς ἠπάτησεν ἡ φαντασία σας.

Ἡ ὄρφανὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ μάλλον ἡ προχωρημένη ὥρα, προσέθηκεν ὁ θεὸς τῆς.

Ἀλλ' ἡ Ἕλλην δὲν ἐπέθετο.

— Ἡ τέλος τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος τὸ ὁποῖον ἐσβυσε τὸ κηρίον σας.

— Ὅλα ταῦτα δὲν θὰ μὲ πείσωσιν, ἀγαπητέ μου κηδεμῶν, κατὰ τῆς μαρτυρίας τῶν αἰσθησέων μου. Δὲν ἠπατήθην ἡ φαντασία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ ὀφθαλμοὺς τοσοῦτον ἀγρίους ὡς ἐκείνους οἵτινες μὲ παρετήρουν, τὸ λαθραῖον ἐκείνο θάδισμα ὅμοιον μὲ τίγρεως διψώσης αἷμα, οὔτε τέλος τὴν φλογερὰν πνοὴν τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθην ἐπὶ τοῦ ὤμου μου· ὄχι, ὄχι.

— Ὅλοι οἱ τῆς οἰκίας εἶναι ἐδῶ, εἶπεν ἡ τροφός.

— Δὲν ἦτο κανείς τῆς οἰκίας, ἀπεκρίθη ἡ κυρία τῆς.

— Καὶ ἡ Ἰνδὴ τὸ ἠξεύρει καλῶς εἶπεν ὁ γέρον Μαρτίνος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει προσεκτικῶς τοὺς λόγους τῆς τροφῆς. Διὰ καλὸν δὲν εἶναι αὕτη ἐδῶ. Τὴν εἶδα συγχνάκις κατὰ τὸ μεσονύκτιον νὰ περιπλανᾶται εἰς τὴν οἰκίαν ὡς κακοποιὸν πνεῦμα· ἐὰν συμβῇ δυστύχημά τι, αὕτη δὲν θὰ ἦναι ξένη.

Ἡ Ζάρα ὑψωσεν ἀγερῶχος τὴν κεφαλὴν, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἵπποκόμου βλέμμα τοσοῦτον φλογερὸν καὶ τοσοῦτον ἀπειλητικόν ὥστε ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον τῆς ὠπισθοδρόμησιν φοβηθέντες· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον ὡς μανιῶδους κροταλίου ὄψεως.

— Καὶ τί κακὸν δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἀνετρέφη διὰ τοῦ

γάλακτός μου; ἠρώτησε μετ' ὀργῆς. Καὶ θὰ φοβηθῇ ἐμὲ, τὴν τροφὸν του, τὴν μητέρα του; Ἡ ἀγάπη ἰνδῆς τροφῆς δὲν ὁμοιάζει μὲ τὰς φροντίδας τῶν ψυχρῶν καὶ ὠχρῶν θυγατέρων τῆς Εὐρώπης, αἱ ὁποῖαι ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται· ἡ ἀγάπη αὐτῆς ἀρχίζει εἰς τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον τῇ ἐμπιστεύονται καὶ τελειώνει μόνον μὲ τὸν τελευταῖόν της στεναγμόν, ἐπὶ τοῦ τάφου!

— Ἀπατάσθε, Μαρτίνε, εἶπεν ὁ βαρῶνος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀναφωνήσεως τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Διὰ τὴν Ζάρα νὰ θέλῃ κακὸν διὰ τὴν οἰκογένειάν μου;

— Διὰ τὴν θέλει νὰ σὰς πείσῃ ὅτι ἡ μὴ Ἕλλην ἐτρόμαξεν ἐκ τῆς ἰδίας φαντασίας τῆς; ἀπήντησεν ὁ ἵπποκόμος. Ἐτρόμαξεν! ἐνῶ ἠξεύρω ὅτι ἔχει πλεיותרὰ νεῦρα καὶ θάρρος ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες προσποιοῦνται ὅτι ἀμφισβᾶλλουσι περὶ αὐτῆς!

Ὁ λόγος οὗτος ἦτο ἀσυνήθως μακρὸς διὰ τὸν Μαρτίνον· διότι συνήθως ἐδεικνύετο τοσοῦτον φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους ὅσον καὶ ἀκοινώητος. Ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ, ἐπείσθησαν ὅτι ἡ νέα δεσποινὴ εἶδεν ἕνα πράγματι εἰς τὴν στοάν. Οἱ ὑπερέται ἐκείνοι, ὡς οἱ πλείστοι τῆς τάξεώς των, ἦσαν δεισιδαίμονες καὶ φίλοι τοῦ θαυμαστοῦ.

— Ἡ μὴ Ἕλλην θὰ συγχωρήσῃ τὴν γερροντικὴν περιέργειάν μου, ἐὰν τῇ ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις;

Ἡ Ἕλλην ἐκλίνη τὴν κεφαλὴν εἰς σημείον συγκαταθέσεως· εὐχαριστήθη πολὺ εὐρύστα τινα εἰς τὸν ὁποῖον αἱ διακοινώσεις τῆς δὲν ἐφαίνοντο ἀποτελεσματικῆς φαντασίας.

— Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶδετε συμμαζευμένον εὐρίσκετο πλησίον παλαιῦ ἔρμαριου ἰαπωνικοῦ;

— Ναί.

— Καὶ ἠκούσατε κρότον τινά;

— Ὄχι.

— Οὔτε τὸν ἐλαφρότερον κρότον;

— Ὄχι, ἐκτὸς τοῦ κρότου τῶν βημάτων του... Ἐν τούτοις, περιμεῖνατε! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἡ προσοχή μου ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἕνεκα κρότου τινὸς ἀναβιβαζομένης σκανδάλης πιστολίου.

Ἡ μορφή τοῦ γέροντος Μαρτίνου ἐσκυθρώπασεν ἔτι μάλλον· ἐκίνησε τὴν κεφα-

λὴν ψιθυρίζων ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσωσι τοῦτο διὰ τὸ μέλλον.

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἦτό τις κεκρυμμένος εἰς τὴν στοάν; εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— Εἶμαι βέβαιος, σὶρ Οὐίλλιαμ.

— Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ;

Ὁ Μαρτίνος ἐσιώπησεν.

Ὁ κύριός του ἐνθυμήθη ὅσα τῷ εἶπεν ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μυστικὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἀποκρύφους κρύπτας τοῦ φρουρίου, καὶ ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιφυλάξεώς του. Λαβῶν κηρίον ἐκ τῶν χειρῶν ὑπερέτου τινός, προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἕλλην, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν στοάν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὄλων τῶν ὑπηρετῶν. Πανταχοῦ ἐπεκράτη σιωπὴ, καὶ ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ ὡς τάφος. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὐρῶσιν οὔτε τὴν παρμικροτέραν ἐνδειξὴν τῆς παρουσίας ξένου.

Ὁ βαρῶνος φθίσας εἰς τὴν ἄκρην τῆς στοᾶς ἐφίλησε τὴν ἀνεψιάν του, τῇ εὐχίσθη καλὴν νύκτα, καὶ ἀπέπεμψεν ὄλους τοὺς ὑπηρετὰς ἐκτὸς τοῦ Μαρτίνου.

Ἡ Ἕλλην εὐχαρίστως θὰ ἔμενεν ἀκόμη μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλε νὰ διέλθῃ αὕτη τὴν νύκτα χωρὶς νὰ κοιμηθῇ.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, μὴ Ἕλλην, τῇ εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ γέρον ἵπποκόμος· ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ εἶναι ἀσφαλῆς ἤδη ὅτε γνωρίζω τὸν κίνδυνον· πρέπει νὰ ἦναι τις πολὺ ἐπιτήδειος διὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ.

Ἐνθάρρυνθεῖσα ὀλίγον ἐκ τῶν λέξεων τούτων, ἡ ὄρφανὴ συνήνεσε νὰ ἀποστῆρῃ μετὰ τῆς τροφῆς· οἱ ὑπερέται ἐπέστρεψαν εἰς τὰ δωμάτια τῶν ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς. Τρόμος ἀκατονόμαστος ἐβάρυνεν ἐπὶ τῶν πνευμάτων των· ἡ ἡχὴ τῶν βημάτων των ἤρκει νὰ προξενῇ παλμούς εἰς τὰς καρδίας των, καὶ διέσχισαν ἐν σιωπῇ τοὺς μακροὺς προδόμους τοῦ φρουρίου.

— Ζάρα, εἶπεν ἡ Ἕλλην ἄμα ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, εἰσήθετε εἰς ἀτρητὸν ἐπικίνδυνον.

Ἡ τροφὸς τὴν παρετήρησε καὶ ἐμείδιασε.

— Δύναται νὰ καταλίξῃ εἰς τὸν τάφον μου, ἐπανάλαβεν ἡ νέα κόρη, ἀλλὰ ποτέ... ποτέ εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ζητεῖτε! Ἀφήσατε αὐτὴν δι' ἀγάπην ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἀνεθρέψατε!

Ἡ Ἰνδὴ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ψυχρῶς. Ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ποτὲ δὲν παραιτοῦνται τῶν σχεδίων των.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Ἕλλην μετὰ στεναγμοῦ· εἶμαι ὠπλισμένη διὰ τὴν πάλην!

Ὁ Μαρτίνος ἄμα ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ βαρῶνου, ἐκλείσσε τὰς θύρας τῆς στοᾶς, καὶ ἔπειτα διευθύνθη πρὸς τὸ παλαιὸν ἐκ λάκκης ἔρμαριον. Ἀφοῦ ἐπὶ τινα χρόνον ἐζήτησεν εἰς τὰ φατνώματα, πλησίον τοῦ ἔρμαριου, ὠθῆσεν ἐλατῆριόν τι τὸ ὁποῖον ἔτρεψε μέρος τοῦ φατνώματος μετὰ κρότου ὁμοίου σκανδάλης πιστολίου. Ἐφάνη τότε στενὸς διάδρομος μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τῆς σανιδώσεως.

— Ποῦ φέρει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ μὲ τὴν ἀρκτικὴν πτέρυγα τοῦ φρουρίου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρτίνος.

Ἡ ἀρκτικὴ πτέρυξ ἦτο κεκλεισμένη καὶ ἀκατοίκητος πρὸ πολλοῦ.

— Ἴδου τί χρήζει προσοχῆς, εἶπεν ὁ βαρῶνος ἀρχίζων νὰ ἀνησυχῇ σπουδαίως.

Ὁ Μαρτίνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐπιθεβαιωτικῶς.

— Ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ ἀκόμη, ἐπανάλαβεν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ· ἐνόμιζα ὅτι μόνος ὑμεῖς ἐγνωρίζετε τὰ μυστικὰ τοῦ φρουρίου.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐνόμιζα· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἐφάνερωσε τὰ ἔκαμε γνωστὰ καὶ εἰς ἄλλον.

— Καὶ αὐτὸν τὸν ἄλλον τὸν γνωρίζετε;

— Ναί.

— Ὄνομάζεται;

— Βίλλ Σίδελερ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώην κονικλοτρόφου, ῥίγος παγετώδης διέτρεξε τὰς φλέβας τοῦ βαρῶνου. Ἦτο τοῦτο ἐκ τῶν βραδέων καὶ νοσηρῶν αἰσθημάτων ὑφ' ὧν λέγεται ὅτι καταλαμβάνονται ὅσοι ἀνασκάπτουσι τὴν θέσιν ἣτις ἐστὶν ὁ τάφος των!

Μετ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ γέρον Μαρτίνος ἠγγύπησεν ὡς φρουρὸς εἰς τὴν πινακοθήκην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Ἡ Ἕλλην εἶχεν ὄλωσ καταβληθῆ ἀπὸ τῆς συναντήσεώς της μὲ τὸν Βίλλ Σίδελ-λερ. Πρῶτον ἤδη ἐν τῇ ζωῇ της, ἔγινε προσιτὴ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ συνε-μερίσθη τὰς προαισθήσεις τοῦ Θεοῦ της. Συχνάκις, ὅταν ἐκάθητο τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἤκουε τὰ τακτικά βήματα τοῦ γέροντος Μαρτίνου περιφερο-μένου εἰς τὴν πινακοθήκην, ἔστρεφε βλέμ-μα ἐπιπλήξεως πρὸς τὴν τροφόν, τῆς ὁποίας ἠσθάνετο ὅτι ἡ δυσπιστία ἦτο προσπεποιημένη.

Τὸ συμβάν τῆς νυκτὸς ἐκείνης εἶχε δι-αρρήξει τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ αὐτῶν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο θυελλώδης· ὁ ἀνατολι-κὸς ἀνεμὸς ὠρύετο καὶ ἐστέναζεν ὡς ὄν ἔμφυχον περὶ τὰ αἰετώματα καὶ τοὺς πυρ-γίσκους τοῦ γηριουῦ φρουρίου, καὶ ἡ βρο-χὴ ἐπιπτε μὲ τὸν Ὀλιβερόν ἐκείνον καὶ μονότονον κρότον ὅστις δὲν ἐπιστρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις μετ' ὀλίγον τὸ τέλος της.

Ἡ Ζάρα, καθημένη κατὰ τὴν συνήθειάν της ἐπὶ στήλης προσκεφαλαίων ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς νεαρᾶς δεσποίνης της, ἔστρε-ψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἐκκρεμές, τοῦ ὁποίου ἠκούετο τὸ πένθιμον τικ-τάκ. Ἡ Ἕλλην εἶδε τὸ κίνημα καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸ βλέμμα της·

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἀκόμη.

— Εἶναι ἀργά!

— Δὲν πειράζει, Ζάρα, δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Πιέζομαι ὑπὸ προαισθήμα-τος μεγάλης δυστυχίας. Ἡ σκιὰ τοῦ Θα-νάτου φαίνεται πεσοῦσα ἐπὶ τῆς οἰκίας!

— Εἶναι ἀληθῶς Ὀλιβερά διαμονή, εἶ-πεν ἡ τροφὸς μὲ τόνον ἀδιαφορίας· καὶ δὲν ἐκπλήττομαι ὅτι ὑμεῖς, ἀνατραφεῖσα εἰς τὴν χώραν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀνθέων, αἰσθάνεσθε τὴν καταβλητικὴν ταύτην ἐ-πήρειαν. Ἡ οἰκία αὕτη ὁμοιάζει μὲ τά-φον, μᾶλλον ἢ μὲ κατοίκημα ζώντων. Διατί δὲν ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν φιλτάτην μας Ἰνδίαν, ὅπου εἴμεθα τοσοῦτον εὐτυχεῖς!

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ Ζάρα ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην, καὶ μὲ λέξεις ὄχι τόσο εὐλαβεῖς διὰ τὸν βαρῶ-νον. Ἡ Ἕλλην εἶχεν ὑποφέρει τὴν γλῶσσαν ἐκείνην ἕνεκα ἀγάπης πρὸς τὴν τροφόν

της· διότι ἐπίστευεν ἀκόμη ὅτι ἡ τροφὸς τὴν ἠγάπα, μολονότι ἤξευρεν ὅτι ἡ πί-στις της ἐξέλιπε.

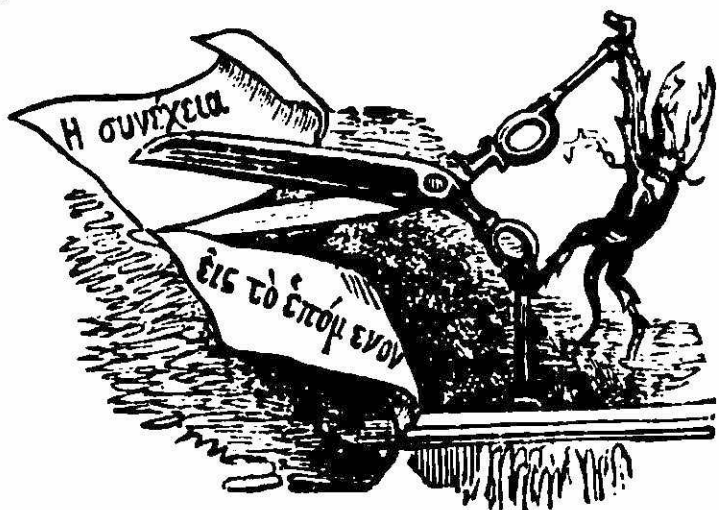
— Δύνασθε νὰ ἐπιστρέψετε ὅταν θέ-λετε, ἀπεκρίθη· δὲν ἔχω τοσοῦτον ἐγωῖ-σμόν ὥστε νὰ σᾶς κρατῶ μακρὰν τῆς πα-τρίδος σας. Ἐκφράσατε τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὸν Θεὸν μου καὶ αὐτὸς θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, δίδων εἰς ὑμᾶς μαρτύρια εὐγνωμοσύνης δυνάμει τῶν ὀ-ποίων θὰ διέλθετε τὰς ὑπολοίπους ἡμέ-ρας σας ἐν ἀνέσει καὶ εὐτυχίᾳ.

— Καὶ ὑμεῖς; εἶπεν ἡ τροφὸς προση-λουσα ἐπὶ τῆς νεαρᾶς δεσποίνης της βλέμ-μα ἐταστικόν.

— Θὰ μείνω εἰς τὸν τόπον τῶν προ-γόνων μου. Τί θὰ κάμω εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὅταν ὅλοι οἱ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς καρδίας μὲ κρατοῦσιν ἐνταῦθα;

— Ἡ Ἰνδία ἐν τούτοις φυλάττει τὴν κόνιν τῶν γονέων σας! ἀπήντησεν ἡ τρο-φὸς μετὰ πικρίας.

Ἡ Ἕλλην διελύθη εἰς δάκρυα ἐν τῇ ὑ-πομνήσει ταύτῃ· ἀλλ' αἰσθανομένη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της ὅτι δὲν ἦτο ἀξία τῆς ἐπιπλήξεως ταύτας, ὕψωσε τὴν κε-φαλὴν ἀγερώχως.

Εἰδοποιήσεις.

Τὸ τρίτον φυλλάδιον τοῦ μυθι-στορήματος « ἡ Κόμησσα Σαρνὺ » περιέχον τὴν εἰκόνα τοῦ Μαράτου ἐξεδόθη. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις πα-ρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν τρί-μηνον συνδρομὴν των, ἐὰν θέλωσι τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀποστολῆς.